

Prjave

O prof. Tomažiču.

Neža: »Mogoče je tako vesel zaradi otroka, da ne bo spraševal.«

Prof. Vrbovšek: »Ja, to lahko reče samo nekdo, ki ni ...«

Ema: »Moški.«

Prof. Vrbovšek: »Človek kdaj potrebuje tudi srečo, kajti na Titaniku so bili vsi zdravi.«

Med razredno uro se pogovarjamo o učenju.

Prof. Ogrinc: »Kako se učiti matematiko?«

Iz razreda: »Prosiš sv. Duha, da ti prišepne.«

Prof. Tomažič: »Kateri sateliti so najvišje?«

Tjaša: »Tisti v vesolju.«

Prof. Emeršič: »Hamurabi je bil starobabilonski kralj ...«

Janja: »Kdaj so počitnice?«

Pri prvi uri VIK-a se pogovarjamo, katera žival bi bili najraje.

Andrej: »Bil bi ptica, ammm, da bi lahko valil jajca.«

Peter: »Človek ne more dihati pod vodo.«

Marija: »Ne še!«

Rebeka: »A ni tako, da tisti v Atlantidi lahko?«

Prof. Šinkovec: »Rastline za rast potrebujejo odmrle organizme.«

Marija: »Zato rože najbolj uspevajo na pokopališčih.«

Prof. Vrbovšek: »Skupna lastnost vseh profesorjev na Gimnaziji Želimlje je to, da smo vsi čudni.«

vsebina

Beseda urednice	4
Ogled RTV-ja	6
Novi obrazi	10
Fazaniranje	19
Potovanja	26

Ekскурzije	37
Razstava	45
Kozmični lonec	51
Intervju	52
Veržej	58

25-letnica GŽ in DJB	64
Kolumne	72
Dogodki	85
Parčkograf	94

Poezija	97
Pisismo maturantke	108
Dogajanje v DJB	111
Poklicni maraton	115

avtorjev prispevkov in intervjuvancev – IZBOR FOTOGRAFIJ avtorji prispevkov
in uredništvo – LEKTORICA Eva Lajevec – IZDAJA IN ZALAGA Zavod sv. Frančiška
Saleškega, Želimlje 46, 1291 Škofljica – OBLIKOVANJE Patricija Belak – TISK
Salve d.o.o Ljubljana – Rakovniška 6, 1000 Ljubljana – NAKLADA 260 izvodov

Notranji monolog oziroma zakaj in komu zaupam

V rokah držite nov Preblisk, za katerega mislite, da je samoumevno, da ga držite v rokah, saj je že konec novembra in bi se nenazadnje resnično spodobi- lo, da vam krajša odmore.

Vendar ... ali je vse skupaj res tako samoumevno?

Oglejte si naslovnico. Mar ni neizmerno lepa? Si lahko predstavljate, koliko ur je potrebovala Katja Markelj, da je iz majhnih pikic natančno izrisala drevo, ki je bilo (mimogrede) tudi osrednja tema naše 25-letnice? Ves ta čas bi lahko namenila lenarjenju, gledanju v ekran, pa se je odločila, da ga nameni izpopolnjeni naslovnici.

Preberite *pr'jave*. Se vam ne zdi, da jih je ogromno? Vsi razredi, z izjemo enega, so se potrudili in mi posredovali *pr'jave*, ki so jim popestrile šolske trenutke. Lahko bi vse šle mimo

vas, pa so se nekateri dijaki odločili, da jih ovekovečijo in s tem polepšajo dan še komu.

Preberite parčograf. Res je, da ni tako poln, kot bi lahko bil, je pa popoln, saj je skrivna agentka še zadnjega dne na terenu zapisala dva nova para golobčkov. Lahko bi rekla: "Ah, pa kaj ... bom pa naslednjič zapisala." Ne. Privihrala je k meni in me prosila, če lahko dodamo, dopolnimo – in smo.

Ste opazili, da je v Preblisku kar nekaj **ilustracij**? Lahko bi jih *sneli* s spleta, pa jih nismo. Filip se je samoiniciativno odločil in sklical sestanek za likovne ustvarjalce. Prav vsak je nekaj prispeval k temu, da je Preblisk tudi likovno podkrepljen.

Poezija. Ja, med nami se skriva kar nekaj Prešernov. Lahko bi skrivali svoje rime, pa so rekli: "Ne." Želimo jih podeliti, mogoče se bo pa koga dotaknilo.

Intervjuji. Lahko bi rekli: "Pa kdo to sploh bere?" Pa smo rekli: "Želimo, da spoznate nove obraze, ki so med nami, se mogoče kaj novega naučite od naše zlate maturantke."

Teren, kolumne (Ocepek, Lajevac, Marc, Polc in Bačar – vredno branja), reportaže, pa pismo maturantke ... Vse to bi lahko izpustili, pa smo se odločili, da raje delimo z vami.

Želimo namreč govoriti o lepih stvareh, ki nas obdajajo, in se s tem na nek način zahvaliti za vse dobro, ki nam ga Želumlje dajejo.

Špela Potočnik

ogled RTV-ja

[piše Jernej Jereb]

Ker smo prebliskovci bolj časopisniški tipi novinarjev, smo se odločili preveriti, kakšno delo opravljajo ljudje, ki nastopajo kot televizijski in radijski voditelji, ter kako poteka delo znotraj RTV.

Že pred vrati nas je slovesno pričakal deček s flavto, ki si je spet pozabil nadeti hlače, vendar nas to ni pretirano zmotilo, saj je večja stavba za njim kazala na to, da smo prispeli v pomembno ustanovo.

Kot se za osebo, ki nastopa na televiziji, spodobi, se najprej ustavi v salonu, kjer za lepo pričesko in ravno pravšen *make-up* poskrbijo kozmetičarke (med pripravo smo zmotili medeno kraljico, ki se je ravno mudila v salonu).

Sprejela nas je medena kraljica

Pot nas je vodila v klet, kjer smo si lahko ogledali nakopičene stvari, ki so jih na televiziji uporabljali kot sceno. Med skladovnicami žlic, uma-zanih kozarcev in stacionarnih telefonov smo našli mnogo zanimivih predmetov, kar je spominjalo na zapuščeno skladišče, v katerem že dolgo niso pobrisali prahu.

Počasi smo se že bližali studiem, ampak poleg tega, da smo bili našemljeni in nališpani, smo potrebovali še ozadja in scene, ki pa se jih ni dalo najti v skladovnicah.

Vodička nam je pokazala velik prostor, kjer so izdelovali ogromne scenske

Studio je v resnici manjši

pripomočke in ozadja. Kot zanimivost: tu je bil spravljen poševni oder iz oddaje Vse je mogoče. Tokrat je bil v vodoravnem položaju.

Imeli smo vse potrebno za snemanje, torej je manjkal le še prostor za snemanje. Obiskali smo več studiev. Mogoče nam je bil najbolj znan tisti, v katerem je stala velika, okrogla steklena miza. Poskušali smo se vživeti v voditelja Dnevnika, ampak žal ni bilo kamermana, ki bi nas snemal.

Seveda nismo pozabili niti na kontrolno sobo, od koder nadzorujejo potek televizijskih programov.

Bogat nabor scene

Neža in Jure sta se pravkar spoznala

Beni zanima mešalka

Je to radio MUC?

3, 2, 1 ... in snemamo!

Zakladnica glasbenih posnetkov

Navdušen nad izborom

Takoj zatem smo se odpravili čez cesto v radijsko hišo, kjer smo si ogledali studie in poslušali tako imenovane »upse«, napake, ki jih naredijo radijski govorniki. Ogledali smo si celotno ustanovo RTV in ugotovili, da delo novinarja ni lahko in da poleg novinarjev na televiziji dela še ogromno ljudi, za katere doslej nismo vedeli in imajo vseeno pomembno vlogo.

Tako je tudi pri našem glasilu. Še en Preblisk sestavljajo poleg uredniškega odbora

tudi dijaki, ki pišejo članke, in ne nazadnje tudi vi, ki ga prebirate. Vsak ima posebno vlogo, vse od urednika do zadnjega bralca.

Želimo vam obilo užitka ob prebiranju!

Vaši uredniki

novi obrazi

URŠKA OGRINC matematika

[piše Danijela Bec]

Poznamo Vas kot zelo prijazno profesorico, ki si prizadeva, da bi bilo znanje dijakov čim boljše. Kako pa bi se predstavili Vi?

Vedno sem se trudila, da bi bila moja razlaga čim bolj razumljiva za vse. Vem, da smo si različni in da vsakemu leži kaj drugega, vendar pa si želim, da matematika ne bi bila tak vsesplošen strah in trepet, kot se včasih zdi, da je. Če se je lotimo malo manj na silo, lahko marsikaj postane razumljivejše. V bistvu gre res za precej logične stvari. Zato skušam ure in snov približati tudi tistim, ki jim matematika ni tako ljuba, in jim dati mo-

žnost, da brez strahu vprašajo, česar ne razumejo. Obenem pa se zavedam, da je mnogo tudi takih, ki so jim zadeve hitro jasne in si želijo tudi kaj več od povprečnih nalog. Ti dijaki so vedno še poseben izziv za profesorja! Seveda pa je za uspešno delo v razredu pomembno tudi upoštevanje dogovorov, doslednost, prava mera strogosti in pošten odnos. Koliko mi vse to zares uspeva, boste pa najbolje presodili in ocenili dijaki sami.

Ko ste se odločili za študij, kako to, da vas je pritegnila ravno matematika?

Že v osnovni šoli sem govorila, da bom študirala matematiko, saj sem bila

Pred mnogimi leti

navdušena nad njenimi izzivi in logičnimi ugankami. Zdelo se mi je razumljivo in všeč mi je bilo, da učenje ni bilo neko *piflanje* informacij na pamet, temveč konkretni primeri vaj. Tudi v gimnaziji me veselje še kar ni minilo. Ves čas pa sem bila aktivna tudi kot animatorka in voditeljica raznih skupin za mlade, in ko sem

se ob koncu srednje šole odločala, sem vedela, da bi v življenju rada počela oboje. Nekaj, kar bi združevalo matematiko in delo z mladimi. Matematika je bila dobna kombinacija in še vedno mislim, da je bila ta odločitev prava zame.

Kje ste poučevali, preden ste prišli na Gimnazijo Želimlje?

Na OŠ Škofljica. V isti občini, a vseeno v povsem drugem svetu.

Kako se počutite na Gimnaziji Želimlje? Vam je tukaj všeč?

Tukaj se počutim zelo dobro. Zelo rada prihajam sem, saj se mi zdi, da je to več kot le običajna šola.

Izvedeli smo tudi, da imate doma družinico. Kakšno je življenje profesorja doma? Je veliko prilagajanj?

Res je. Z možem imava dva sinova in dve hčerki in življe-

nje v taki družini je predvsem pestro. Je pa naše popoldansko druženje verjetno podobno vsem drugim družinam. Prilagajanja so pač del življenja. Mi smo navezani drug na drugega, in ker nam veliko pomeni skupni čas, vsak posebej pripomore k temu.

Mislim, da se znamo odreči stvarem, ki bi nas pri tem preveč ovirale in obremenjevale. Po drugi strani pa seveda vsak potrebuje svoj oddih in svoje prijatelje. Ampak doma sem predvsem mama in težim svojim otrokom, kaj je prav in kaj ne, kako naj se obnašajo, kaj so njihove dolžnosti ..., kot to starši zelo dobro znamo.

Ob poklicu profesorice in mame vam verjetno ostane zelo malo prostega časa. Pa vseeno: kaj radi počnete v prostem

Univerzalna čigra je vedno pripravljena – tudi pozimi

času? Kakšni so vaši hobiji?

Prosti čas v večini namenim družini. Ker so otroci še majhni, prepletam svoje hobi-je z njihovo igro. Včasih kaj ustvarjamo, rada jih fotografiram, največkrat pa so to razna potepanja, zahajanje v naravo, kolesarjenje, enkrat na teden družinsko (še z drugimi družinami) igramo nogomet in podobno. Seveda, pa si vzamem čas tudi

Družinski izlet (Zelenci)

povsem zase, ko se s prijateljicami dobimo na klepetu ali pa se odpravim na rekreacijo, kaj preberem, si ogledam film ... Nič posebnega.

Vemo tudi, da ste skavtinja. Koliko let že? Članica katerega stega ste? Kaj vam pomeni skavtstvo?

Moje obljube segajo v davno leto 1998. Od tega je že cela večnost! Takrat smo skupaj s prijatelji ustanovili steg Škofljica 1 in naše obljube so bile prve. Začeli smo kot srednješolci v novicia-

tu in sama sem četo spoznala šele kot četovodja. To je bilo zame prav posebno obdobje, ki se ga vedno rada spominjam. Vseh poti preživetja, srečanj, večerov ob ognju, taborov, straž, kraj zastave ... in seveda vseh prijateljev, ki sem jih ob tem spoznala. Veliko ljudi, ki jih imam danes ob sebi, izhaja iz tistega časa in prav zato mi vsa ta zgodba pomeni zelo veliko. Ne samo vse izkušnje in prijetni spomini, ampak tudi prijatelji, s kateri-

mi se še danes družimo. Pomembno se mi zdi, da sem imela v tistih odraščajočih letih ob sebi vrstnike s podobnimi idejami in vrednotami. To, kar morda vi v veliki meri dobite danes v domu, kjer se družite in skupaj rastete.

Vsaka oseba ima svoje želje in cilje in prav gotovo jih imate tudi vi.

Seveda. Na vsakem področju imam svoje želje in cilje. Če se osredotočim na Gimnazijo Želimplje, si želim, da bi se dobro ujela s svojimi dijakmi, da bi začutili drug drugega in se povežali v močno ekipo. In glede matematike: v zadnjem času me pogosto spremlja Platonova misel »Razum se odpre, ko je srce očarano«. Torej je moja naloga, da vsak dan znova očaram čim več src in jih okužim z veseljem do matematike.

MOJCA POTOKAR vzgojiteljica

[piše Tinkara Koračin]

POVRATEK NAZAJ?!

Po hodnikih nekaj lepo diši, na mizicah se bohotijo pisane cvetice, želodčki v 7. vzgojni skupini so stalno nasičeni ... Zdi se, da je v Želimlje prikorakal nekdo, ki je s svojim duhom in žarom zaobjel kar celoten dom. Naša Mojči, kot ji ljubkovalno rečemo v 7. vzgojni skupini, se je predstavila takole ...

Ko sem pred osmimi leti odhajala iz Želimelj, je bolezen mojega očeta - našega dedkota - že trkala na vrata. Odločila sem se, da grem in poiščem novo delovno mesto - in odločila sem se prav.

Čas teče ... Od takrat je že osem let. Sedaj sem zopet nazaj v DJB - splet okoliščin, Boskov »pomežik«! Izziv ... Zakaj pa ne?! Mladi ste del mene že več kot petindvajset let, v zadnjih letih tudi otro-

ci. Pa seveda, Bosko je tudi »moj, moj«. Drag mi je že od mladih nog. Tudi mojemu očetu je bilo svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku ljubo (njegove Božje poti k Mariji). Posebno draga mi je tudi moja družina. Mož Marko, edini moški, glava družine, in dve odrasli hčeri, Barbi in Moni, ki sta veliki v sebi. Skupaj se veselimo njunih uspehov, ki jih dosegata. Seveda je naše življenje sestavljeno tudi iz mnogih padcev, ki pa nas tudi na poseben način oblikujejo in gradijo ...

V sedmi vzgojni skupini je dišalo po domačem jabolčnem zavitku

Pred osmimi leti sem bila vzgojiteljica v šesti vzgojni skupini. Med dekleti te skupine je bila tudi Klara Selšek, sedaj ga. Pavlinič. Skupaj sva bili štiri leta, sedaj sva sodelavki. Ona vzgojiteljica šeste, jaz sedme vzgojne skupine. Na Klaro sem ponosna, saj je mnogo stvari, ki jih je izražala že v najstniških letih, do danes zelo, zelo nadgradila.

Zakaj v DJB? Ker vas imam rada, kot sem dejala že v uvodu, pa tudi, ker ste mladi tako raznoliki in imate mnogo obrazov. Zato so tudi vaši odnosi številni in različni. Vese-

la sem, ko se z vami srečam na hodniku, v kapeli, na stopnicah, v jedilnici ... Vaše oči, obraz, nasmeh mi govorijo ... Sprašujete me o cvetovih pri don Bosku; cvetovi prinašajo svežino, domačnost, simboliko ...

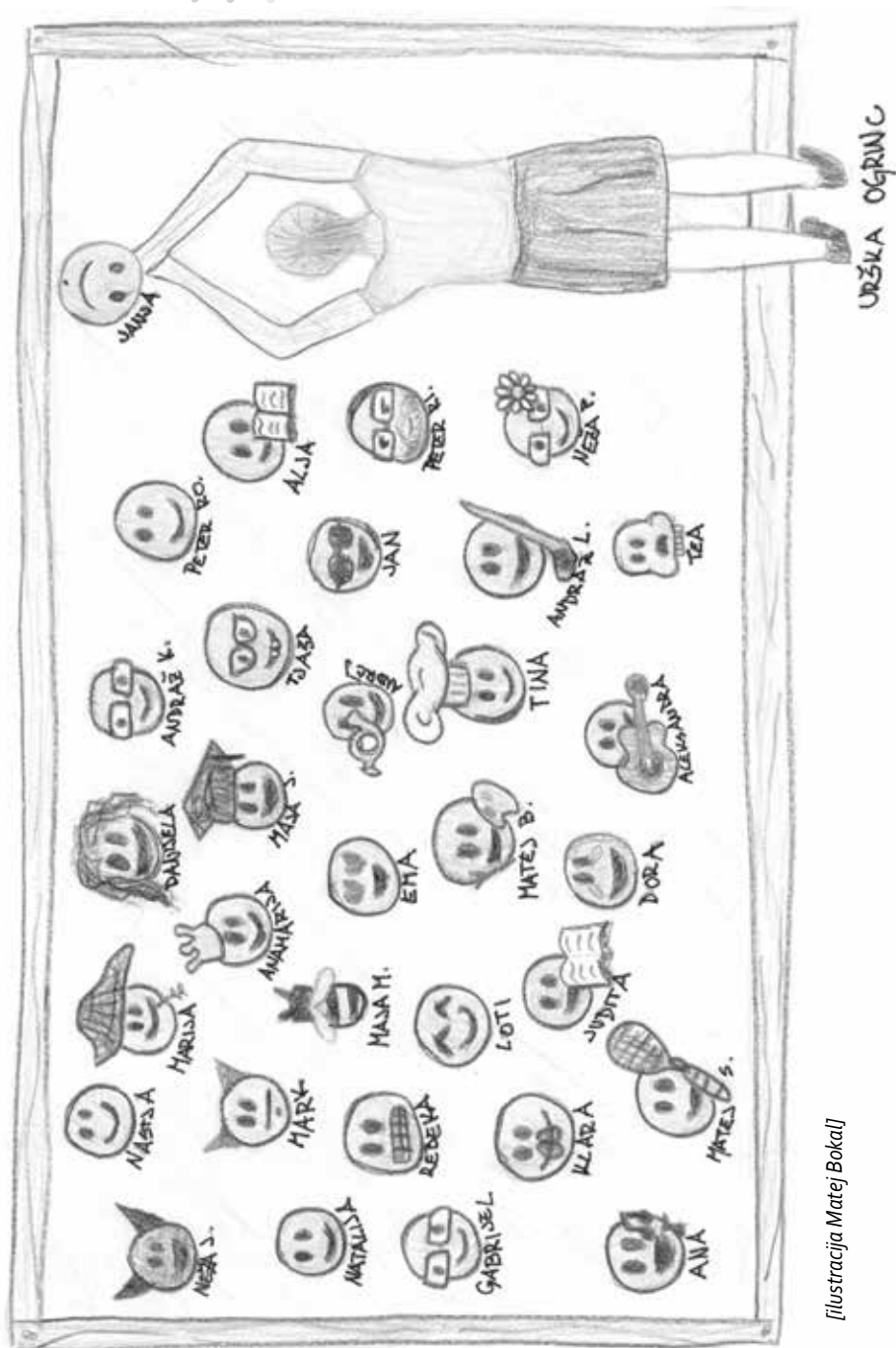
Sedma vzgojna skupina. Hvala tebi, vzgojiteljica Mateja, da si skupaj s punčami zgradila most k nama - Veroniki in meni. Pa tudi vam, tretješolke, hvala, ker me sprejemate v tem, kar sem - skupaj smo doma v sedmi vzgojni

skupini! Seveda, tudi prvošolke - ve ste pa vesele, pristrčne in dobre volje. Včasih po licu priteče tudi kašna solzica - pa prav je tako, saj solza izpira bolečino!

Ljudje smo drug drugemu dar in se lahko med seboj neizmerno bogatimo s tem, kar smo. Seveda pa vsak od nas nosi v sebi tudi svojo življenjsko zgodbo, ki ga zaznamuje. Tudi v tem kontekstu je prav, da se sprejemamo in spoštujemo.

1. A

7.6

Veak dan nag premeša duhovita kuhinica

DEMOKRACIJA SONČKOV IN SLADKORČKOV V 1. C

[pišeta Luka Polc in
Gregor Kavčič, 1. C]

Nekoč so bile Želimlje. In v Želimljem je bila gimnazija, ki pa je bila temna. Nato pa je prišel 1. september 2016 in v gimnazijo je vstopil čudoviti 1. c. Ker so bili vsi v njem sladkorčki in sončki, so gimnazijo polepšali, razsvetlili in posladkali. Postala je boljši prostor, kajti vse je boljše s 1. c.

Torej ... da pa se naši sladkorčki in sončki ne bi zapletali v prepire in podrli ravnovesja na šoli, je prišel prof. Emeršič in poskrbel, da imamo demokracijo. 1. C proti cenzuri!

Pr'jave

Profesorica Špan Česen pri spraševanju sprašuje Tadeja po neki besedi: »If you have a picture with apples and pears and some bananas in the basket that stands on a table ... What do we call that?«
Tadej: »Sculpture?« (Tišina.) »Well I know it is not a sculpture but that is the only word I know from this page!«
(Rešitev: Still life.)

Prof. Špan Česen: »What is an avalanche?« ... »It is a quantity of snow that streams down the mountain ...«

Tadej: »Yeah, it is like foxtrot, snow snow, quick quick!«

Ana se v zadnji vrsti dalj časa trudi nekaj prebrati s table. To opazi prijazni prof. Benjamin in vpraša: »Ana, a slabo vidiš?«
Ana: »Ne samo slabo se vidi.«

fazaniranje

Fazaniranje domovcev

[piše Anamarija Verlič]

6. septembra ob 5.00 zjutraj so nas, *fazane*, maturanti zbudili z vpitjem. Bili so oblečeni kot klovni. Ker smo bili zaspani, se na začetku nismo zavedali, kaj se dogaja. Najprej smo morali sleči svoje pregrinjalo za vzglavnik, iti iz sobe na hodnik

ter si pregrinjalo zavезati okoli oči. Prijeli smo se za roke ter v četici odšli do male telovadnice, kjer so nam rekli, da moramo teči v krogih. Če nisi zagreto tekkel, so maturanti poskrbeli, da si pristal na sredini, kjer si delal sklece ali počepe. To se je

dogajalo mnogim *fazanom*, saj smo bili še zelo zaspani. Nato smo odšli v veliko telovadnico. Ničesar nam niso rekli z normalnim glasom. Nasprotno: na nas so *vpili*. V telovadnici smo morali ponavljati zaobljube, kot na primer, da bomo mo-

Le kdo se skriva za temi maskami?

Sara je pokazala pravi obraz

rali maturante spuščati v vrsti za kosilo. Ko smo nekako uspeli povedati zaobljube, smo se morali plaziti po tleh in iskati majhno črno vrečko. Seveda te ni bilo. Vse to je spremljala še glasna glasba ter *night-show*.

Nato so nas po dva peljali v garderobe, kjer smo šteli koroze. Če si se zmotil, si dobil novo vedro koroze in pričel šteti od začetka. Ker presenečenj še ni bilo

Matevž: „Jaz nisem fazan!!!“

zadosti, so nas maturanti peljali ven, kjer so nas po glavi polili z vodo. Po vsem napornem dogajanju so nas spustili v sobe z rdečimi noski, ki smo jih morali nositi še cel teden. Ko smo prispeli tja, pa so nas čakale razmetane sobe s korozi vsepovsod. Zjutraj

Postrojeni in neučakani

so nam maturanti čisto brez glasu peeli himno, mi pa smo imeli *fazanski zajtrk* s stoli, oblečenimi v naše prevleke.

Juditi nosek zelo pristoji, se ti ne zdi?

Fazaniranje vozačev

[piše Mojca Zaviršek]

30. 9. 2016 se je odvijalo *fazaniranje* vozačev. O tem se je le-tos govorilo zelo malo, zato je bil krst kar nekoliko presenetljiv. Naši vrli prvošolci so se nam predstavili, nam kot pravi Slovenci zapeli sloven-

sko himno, zaplesali polko, pobirali koruso kot pravi fazani, svoje moči so kazali s porivanjem avtomobilov skozi Želimiže, nam maturantom pa so pripravili tudi slasten zajtrk – na žaru so nam spe-

kli čevapčiče. In prva šolska ura je minila. Spoznali smo se, se ogreli za nadaljnji pouk ter se najedli.

Še nasvet za naše *fazančke*: bodite spoštljivi do maturantov (še naprej). Super generacija ste!

Izkazovanje „pokorščine“

Pričetek dneva z žarom?

Polka ob 7.00 zjutraj

Je zmanjkalo bencina?

Natančne in skrbne prvošolke

Po prestanih preizkusih

Prjave

Prof. Svetina: »Hibridizacija pri kemiji ... to je tako, kot pri matematiki računanje.«
Neža: »Fuj fuj.«

Prof. Emeršič (razlaga o ISIS-u):
»Nož, kamera, glava, pa režeš, pa se te ves svet boji.«

Prof. Emeršič, ko razlaga o ameriških predsednikih: »Če bi to rekel Clinton, bi ga utopili v lijaku in vrgli skozi okno.«

Prof. Emeršič, ko pride v razred: »Lahko se usedete (pogleda Ireno, ki si je ovila ruto okrog glave), vsi kristjani in muslimanka!«

Prof. Poljšak: »En velikan naj tole platno dol potegne ... Ajda Račič, mogoče?«

Prof. Poljšak (med analizo pesmi): »Boris, a mi najdeš eno retorično vprašanje?«
Boris: »A si lahko tiho?«
Prof. Poljšak: »V pesmi!«

Prof. Poljšak: »Na kaj pomisliš, ko vidiš dve štorklji z mladičkom?«
Kristjan: »O poglej, *malca* ... puf, puf!«

Prof. Novak razmišlja, ali naj da Ajdi in Anžetu višjo ali nižjo oceno.
Rebeka: »Smo v letu usmiljenja!«

Prof. P. Šlajpah: »No, če ste bili za Trumpa, ste zmagali.«
Anže: »Koga bi pa vi volili?«
Prof. P. Šlajpah: »Če bi bil jaz Američan, verjetno sploh ne bi šel volit.«

Prva ura fizike po poletnem oddihu.
Prof. P. Šlajpah: »No, ali v učilnici opazite kaj novega?«
Anže: »A ste se mogoče postrigli?«
Prof. P. Šlajpah: »Sicer sem res že dolgo tukaj, ampak nisem pa še del inventarja.«

Miha in Irennej se naglas pogovarjata.
Prof. T. Šlajpah: »Miha, tole se sicer nanaša na punce, ampak če ne boš tiho, boš tudi ti postal ena izmed njih!«

Napis, ki se je pojavil na tabli pred uro slovenščine:

*Profesorica Poljšak,
mi radi vas imamo,
nikoli vas ne damo
med staro kramo.
Vi ste nam kot druga mama,
slova je res prava dama!*

Danes bi gledali film!

Prijave

Prof. Šlajpah (razlaga o naboju in naveže na hišo eksperimentov v Avstriji): »No, ko ste se dotaknili krogle, so se vam dvignili lasje ... nekaterim pa še kaj drugega ...«

Pri prvi uri Matevž moli za mir in za bodoče može in žene.

Prof. Emeršič: »Naslednjič lahko to združiš, da bomo molili za mir pred ženo.«

Prof. Vrbovšek: »Gremo NA Dunaj. Pridemo?«

Razred: »Z Dunaja.«

Prof. Vrbovšek: »NA Jesenicama.«

Razred: »SA Jesenicama.«

Prof. Vrbovšek: »Peče se na 250°C eno uro, potem pa greš in čez eno uro pogledaš ... kaj je še ostalo od kuhinje.«

Pri slovenščini sprašuje.

Prof. Vrbovšek: »Narobe, ni frazeološko gnezdo.«

Dijakinja: »Ooo, moj Bog.«

Prof. Vrbovšek: »Lahko mi rečeš tudi profesor.«

Prof. Vrbovšek: »Brižinski spomenik ni tisto, kjer je vaša babica pokopana.«

Matijana zanima, ali se mora učiti fiziko: »Ali boste en dan po Veržetu spraševali?«

Prof. P. Šlajpah: »Ma kje je še to! Do takrat bom mogoče že *mrtu*.«

Na ekskurziji v Trst dijakom pride na misel: »Gremo potunkat prof. Vrbovška!«

Prof. Vrbovšek: »Jaz bi na vašem mestu počakal na prvo oceno.«

Nekateri dijaki ne naredijo domače naloge.

Prof. Vrbovšek: »Vidim, da še vedno najbolj zaležeta korenček in palica. Predvsem slednje.«

Prof. Vrbovšek: »Miška ima več pomenov (pokaže na računalniško miško). A ne, fantje?«

Razmišljamo.

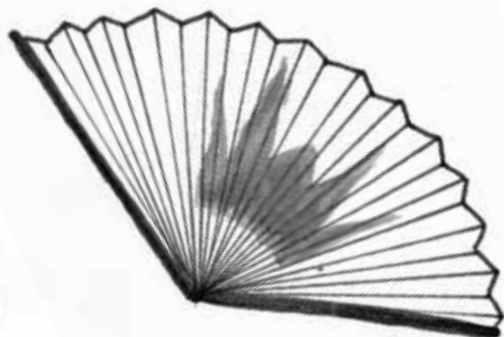
Prof. Vrbovšek (pogleda k Maši): »A ne, miška?«

Prof. Vrbovšek: »Klišejška, predstavljava sestava ... miška, ki jo v princesko spremeni bogataš ... to vam je poznano ... kakšna Melania.«

Pri slovenščini se pogovarjamo o slovarjih.

Prof. Vrbovšek: »Prebivalec Krete ... mimogrede, če ni Kreten, pogledaš v pravopis.«

potovanja

Norveški utrinki, ki nas bodo za vedno spremljali

[piše Špela Potočnik]

(Zapis: na avtobusu,
5. julija 2016)

- Ples z babicami na trajektu.
- Uspavanka klime in spanje pod žarometi na trajektu.
- Borisovi makaroni s sardelami v paradižnikovi mezgi.
- Skakanje po trampolinu s Špelo in guganje s Klaro.
- Pesmica (bans): »Er war ein grosses Elle er traumt gerne ein Saft.

Wir singen 0-0-0-
-EO-EOEO-EO-EO-
-EO!«

- Paznik pred švedsko palačo, sneg ob cesti 55, pogled na fjorde in seveda pe-tje na avtobusu.

Peter, to pa ni lepo!

- Posrečen ples in petje deklet v skupni sobi, ki se jim je malo zmešalo.
- Kako sem Živi pripravila kavo z jogurtom (ker ne znam norveško), kako smo kupili 18 jajc in jih potem jedli ter občutek, ko te pokaka oslovski galeb.
- Sonce, ki ne zaide; častili smo toplo hrano kot nekaj najbolj božanskega.
- Spraševanje dveh varnostnikov v Kopenhagenu, koliko je ura, v treh jezikih.
- Tek s sipine na Danskem in tek, da ne bi zamudili: dejansko nam je uspelo.
- Skupna maturantska večerja z razgledom na fjord.

Na vse ali nič!

Poklon žrtvam v Berlinu

Tudi spremljevalci delajo selfije

- Nočno vstajanje, da bi videle, kako temno je ob polnoči in ob enih zjutraj.
- Milni mehurčki in fotoshooting v Oslu
- Daljši zapis o Sandiju – maskoti letošnje Norveške:
»Trenutek, ko sem ga zagledal. Bil je tako neverjeten, lep, zares je izstopal iz množice. S prodornim pogledom je pogledoval po svetu, bal se ni nikogar, ničesar. Vedel sem, da ga moram imeti, vedel sem, da ga hočem, da ga potrebujem, bila je že pač usoda. Bil je popoln ... bil je Sandi.«
- Ko Janez in Žan odlomita ledeno ploščo in Lucija skoči nanjo in surfa.
- Iskanje losov in kuhanje v premajhnih posodah.

Večna Preikestolen

- Ko prideš z avtobusa in so okoli take lepe gore, led, slapovi in najlepši norveški razgledi.
- Ko se uležeš sredi mesta ter uživaš v žarkih sonca in šumenju morja ob žvrgolenju ptic.
- Podvig na Preikestolen mi je dal občutek, da živim: tam zgoraj me ni zmotila niti kaplja dežja, močan veter je vse samo še polep-

Naš preljubi Sandi

šal in popeljal moje misli daleč stran. Počutila sem se močno in se od takrat zares zavedala, da sem na Norveškem. Vedela sem, da se bom še vrnila, ker me tako okolje spomni, da sem nekaj vredna.

Iskanje ravnotežja

Nasmeh in veter v laseh

Selfi s Petrom ni kar tako

Kot otroci

- Hard Rock Cafe, kul tip iz Madžarske, Basketball man – njegovi izjemni triki in fore.
- Žurkica na trajektu.
- Igra bobenček, pogled na barvite hiške v Kopenhagnu ter seveda občudovanje norveških naravnih lepot.
- Nočni pogovori, kava v Geirangerfjordu ter preučevanje hitrosti rakovice.
- Menjava vlog profesor – dijak, hitrost rakovice, višina žirafe v čevljih.

Pr'jave

Na dan roditeljskega sestanka.
Prof. Vrbovšek: »Pridejo vaši starši? Pa imajo zimske gume? Sneg bo! Se bomo šli *Frozen!* Jaz bom pa Sven.«

Prof. Slapšak vpraša pri VIK-u:
»Kakšna je razlika med 'ljubiti' in 'imeti rad'?«
Nika: »Ljubim moškega!«

Prof. Novak pri nemščini predpostavlja: »Recimo, da je bazen postavljen v živalskem vrtu. Kako boste rekli?«
Dijaki: »In dem ZOO.«
Dijak: »In dem Kindergarten.«

Pri slovenščini Gregor veliko kašlja.
Prof. Vrbovšek: »Kajenje ubija, ha?«

Španija

[piše Karmen Dolenšek]

Dišiiiiiii!

Želimeljske opice v divjini

Mislim, da je profesor
Vrbovšek skočil v
časovni stroj!

V višave!

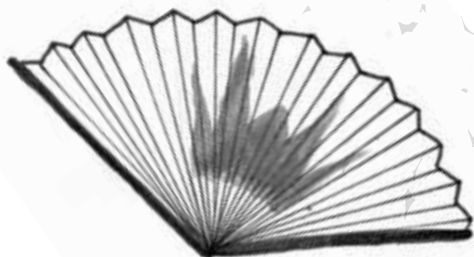
Kakšni lepotci!

Kaj točno se tukaj dogaja?

Lepe hiške in morje ...
Kar veš, da si v Španiji!

Sicilija

[piše Špela Potočnik]

ČESA NE POZABIŠ?

Običajno, ko pridem s poti, me kdo od znancev, tudi dijakov povpraša: »Kako je bilo na potovanju? Kaj ste videli?« Običajno se mi poleg nekaterih zgodovinsko-geografsko-politično-umetniških vsebin v spomin zasidrajo dogodki, ljudje, hrana in še kaj ... Vseeno pa lahko rečem, da nikoli, nikoli ne bom pozabila sledečih stvari:

PR'JAVE

Ob prihodu na cilj je tekel pogovor nekako takole:

Jaz: »Kaj če bi malo potelovadili? Mija, pokaži nam kakšno raztezno vajlo!«

Prof. Vodenik: »Lahko bi izvajale jogo.«

Prof. Novak Lavriša: »Kakšno jogo, JOGI bi!«

(Sedaj veste, kako utrujeni smo bili.)

V kombiju skušam povedati otroški vic ...

Jaz: »Sicer ga ne razumem, vendar ga bom vseeno povedala. Kako se oglašja krava, ki ima ptičjo gripo?«

Ostale: »Kako?«

Jaz: »MU MU, HA – HA – HA.«

Nikomur ni smešen.

Prof. T. Šlajpah: »Si mislila reči ,bolezen norih krav'?«

Jaz: »TO, JA!«

DOGODEK

Prof. Vodenik že prvega dne na letališču odvzamejo vse pripomočke za osebno higieno.

Obubožani profesorici smo hitro priskočili na pomoč in jo zasuli z našimi izdelki.

Kulinarične posebnosti

Presenečenje za našo Majo

PRESENEČENJE

Naša upokojenka Maja je praznovala 60. rojstni dan, zato smo ji pripravili zanimivo priredbo vsem dobro znane potovalne igre dixit.

KAKO DOLGA POT POSTANE KRATKA

Če se med daljšo vožnjo po ovinkastih poteh Sicilije s sodelavkami igraš impro igro od A do Ž, če vadiš knjižni pogovorni jezik in se neizmerno zabavaš ob uganjevanju asociacij oziroma skritih besed s tekmovalnimi nasprotnicami, utegne čas zelo hitro miniti.

PROFESIONALNE FOTOGRAFINJE

Na poti proti Ljubljani si že ogledujemo fotografije ter občudujemo lepoto Sicilije in nas samih.

Prof. T. Šlajpah: »Kajetana, ti imaš ogromno fotografij, a ne?«

Kajetana: »Ja, fotografij ograd ...«

TIPIČNA SICILIJANSKA HRANA

Četudi vam ljudje položijo na srce, da morate preizkusiti avtohtono hrano, vam včasih vseeno ni potrebno. To lahko rečem predvsem za

Pod Etno

arancine, ki vsaj meni niso pustili dobrega okusa. Vsekakor pa tega ne morem trditi za cannoles, ki so bili izvrstni.

MA-FI-JA

Ste se kdaj spraševali o etimološkem izvoru te besede, ki je tipična za Sicilijo in je ne smete na glas izrekati na sicilijskih ulicah? Odgovor na to vprašanje smo dobili, ko smo opazili, da naš kombi zasleduje avto, ki mu poveljujeta naša profesorica **MA**tematike (Tjaša Novak Lavriša) in profesor **FI**zike (Peter Šlajpah).

Poleg vseh zapisanih pripetljajev naj ostanejo nekateri zapisani samo v naših srcih, velja?

Brez selfijev PAČ ne gre

Pred rimskimi stranišči

Strastemo!

ekskurzije

TRST

Jutranja „meditacija“

„Le katera smer je prava?“

„Kdaj bo kosilo?“

Lep, še lepši, David

Navdušene nad umetnostjo

„Kdo se gre kopat?“

KRAPINA

V Krapini smo *drugarji* preizkusili
svoje ročne spretnosti. Predstavljamo
vam naše končne izdelke.

UTRINKI S KOROŠKE

Buci buc!

Resnica ali utvara?

Le kaj se pogovarjata?

„Kaj mi je uspelo?!“

Racman Jaka?

Ustoličevanje

PREKMURJE

Le kaj bo izdelal Primož?

Najprej nekaj osnov ...

... nato pa na delo!

Naslednjič bomo naredili že pravi slamnik!

Navdušene!

Učenje skozi pesem ...

Koliko časa je še do postelje?

*Maturantje še čisto zadnjič na skupnem
potepanju po Sloveniji!*

Bolj (in manj) aktivno poslušanje

Čudovite freske so nas prevzele

*Da pa niso govorili samo profesorji,
smo na pomoč priskočili tudi mi ...*

IZLET INTELIGENČNE SMETANE

[piše Eva Kopač]

(NA DAN, KO SO BILE ŽELIMLJE NEUMNE – po besedah ravnatelja Petra Polca)

Kot se za odličnjake spodobi, smo odšli proti samim *odličnim* krajem.

Najprej nas je ravnatelj odpeljal na »sprehodek« (iskreno povedano, smo pričakovali bolj ležeren izlet) proti **naj**višjemu avstrijskemu vrhu Großglocknerju. Že med vožnjo po viiiuugastih cestah smo naleteli na nesramežljive svizce, ki so se sončili na strmih pobočjih.

Čeprav je bilo tako mraz, da je ponekod zmrzovala voda in smo lahko opazovali bližnji ledenik, so se nekateri odločili, da jih še ne zebe dovolj.

Po okusnem kosilu smo se povzpeli še na skakalnico v Bischofshofnu, ki je del novoletne skakalne turneje in kjer se podeljuje tudi **prestižno nagrado** za to tekmovalstvo.

Na tej točki smo razmišljali, kako daleč želimo skočiti letos. Vsekakor se strinjamo, da je odlično biti odličnjak.

P. S.: Z veseljem sprejemamo tudi nove člane!

Pr'jave

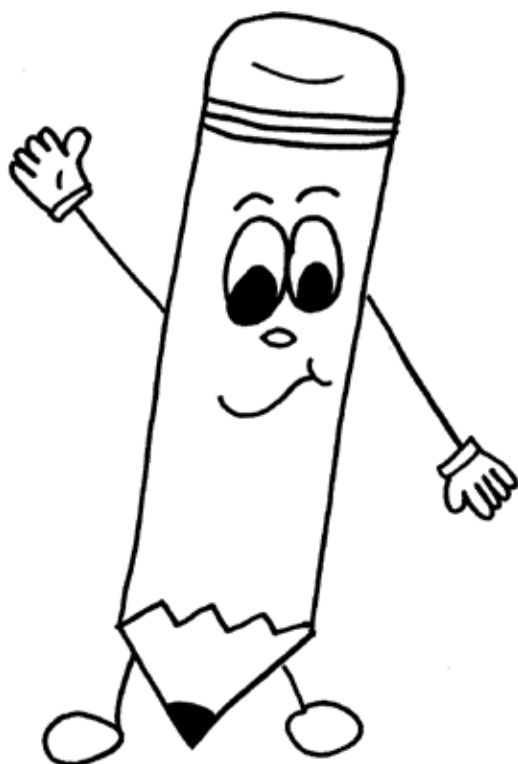
V razredu nimamo vrvice za projektorsko platno.

Prof. Vrbovšek: »Priporočam vam, da semle napeljete eno vrvico, drugače se vam bo kakšen profesor še *stegnu*.«

Pri kemiji nam prof. Svetina da priložnost, da se razgibamo. David začne hitro delati počepe. Prof. Svetina: »A-a. Če jih boste delali, jih boste delali pa po moje.«

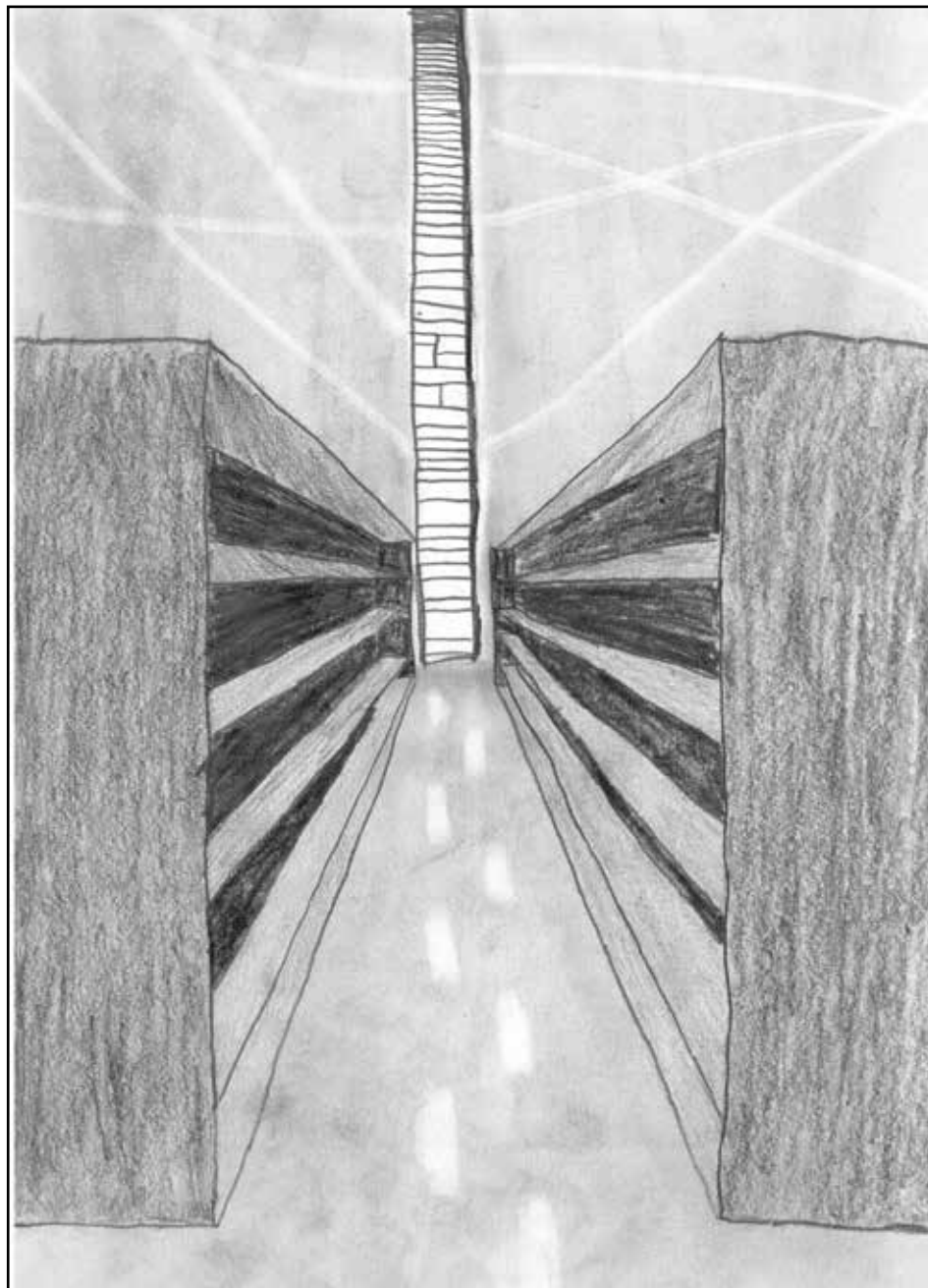
Prvo uro pišemo slovenščino. Prof. Vrbovšek: »Ne bomo nič križa delali, ker se boste tako ali tako križali med testom.«

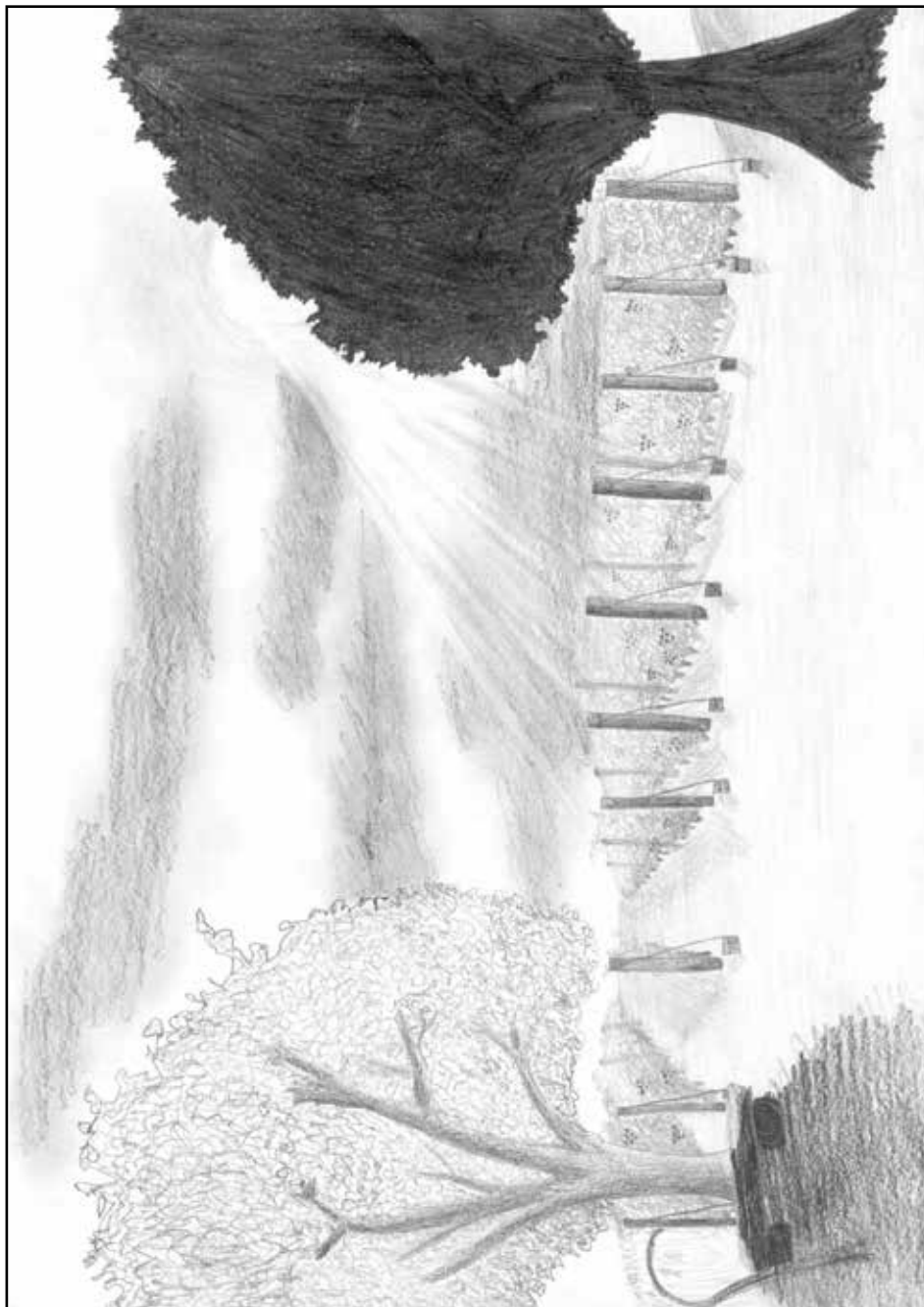
razstava »ilustracije prvošolcev«

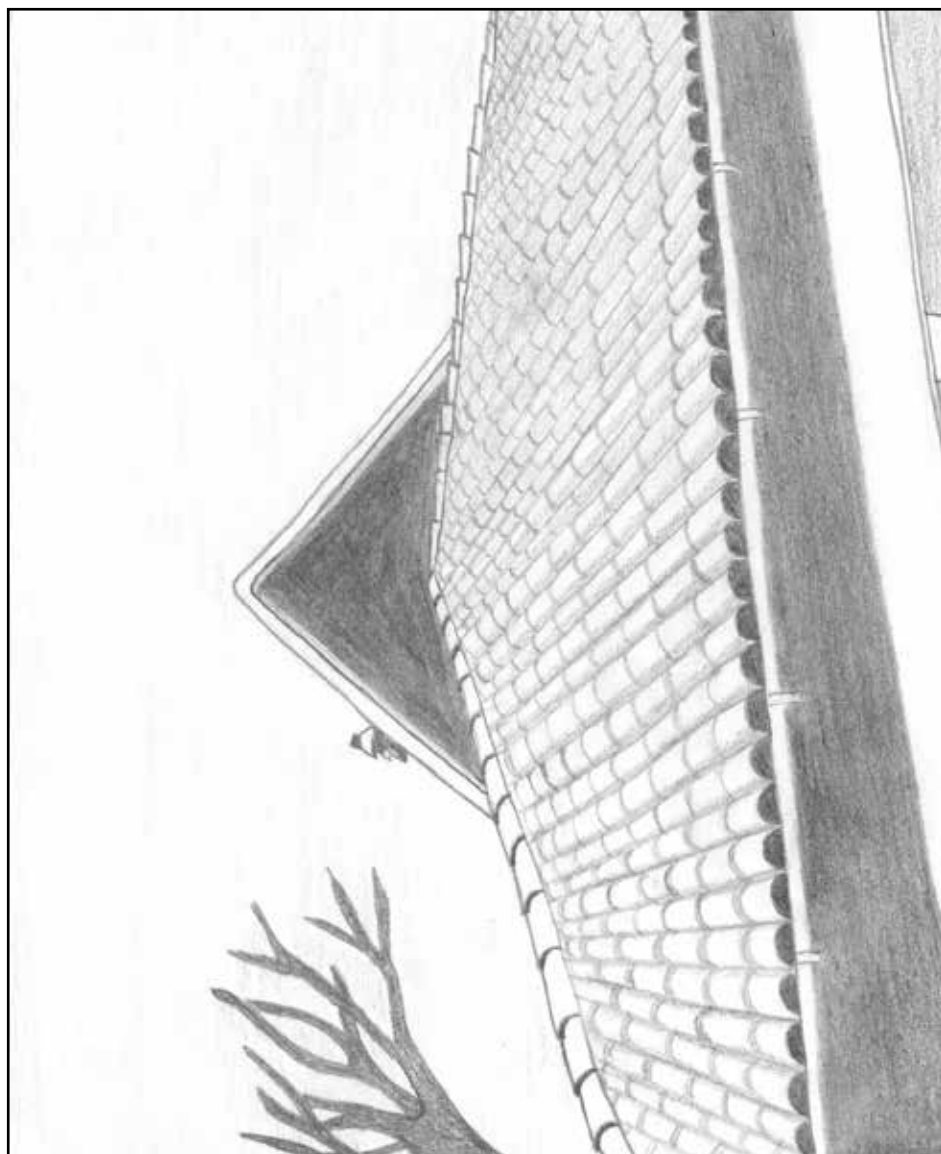
Tehnika: risba s svinčnikom

Motiv: kraj, kjer se lahko umirim

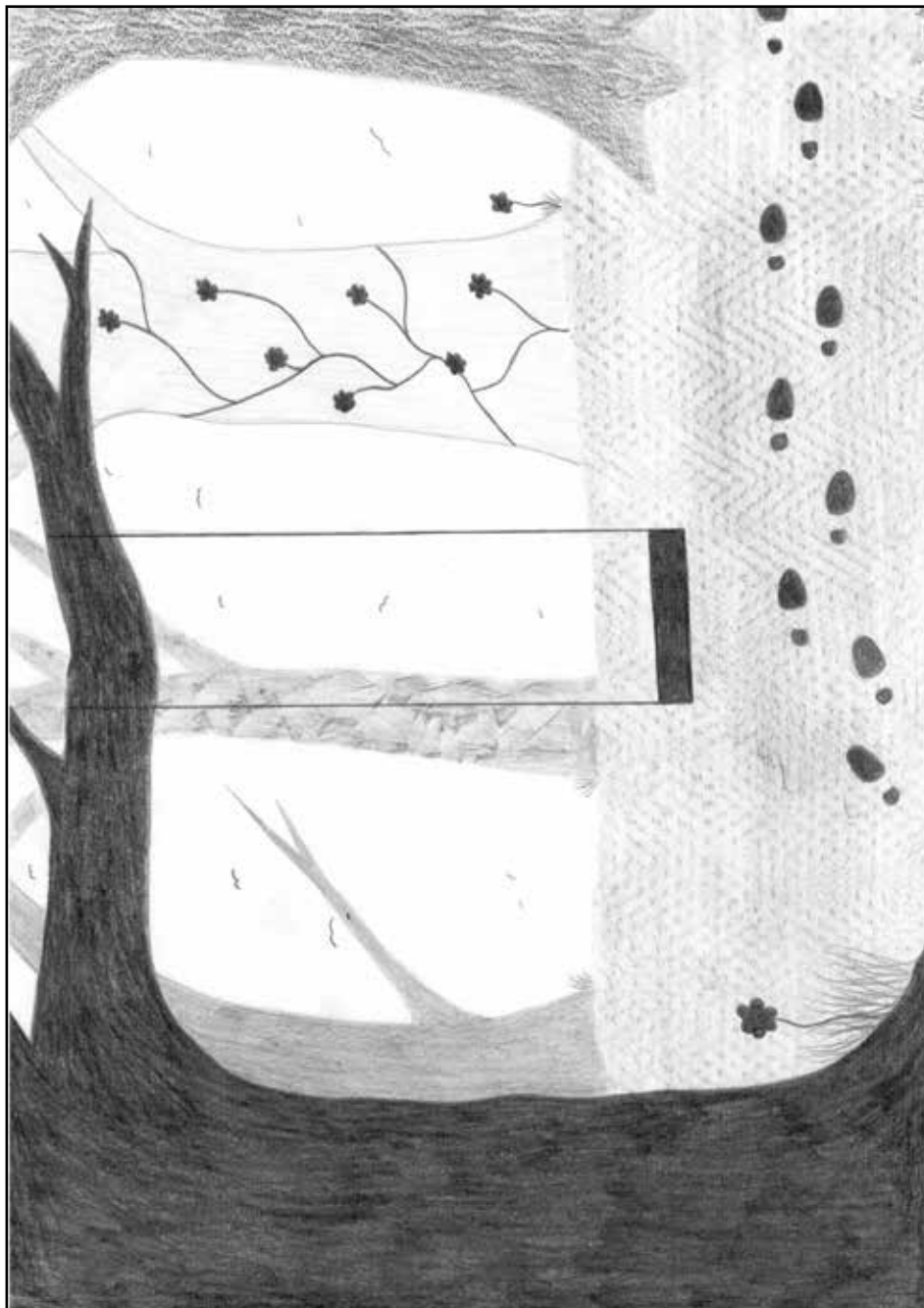

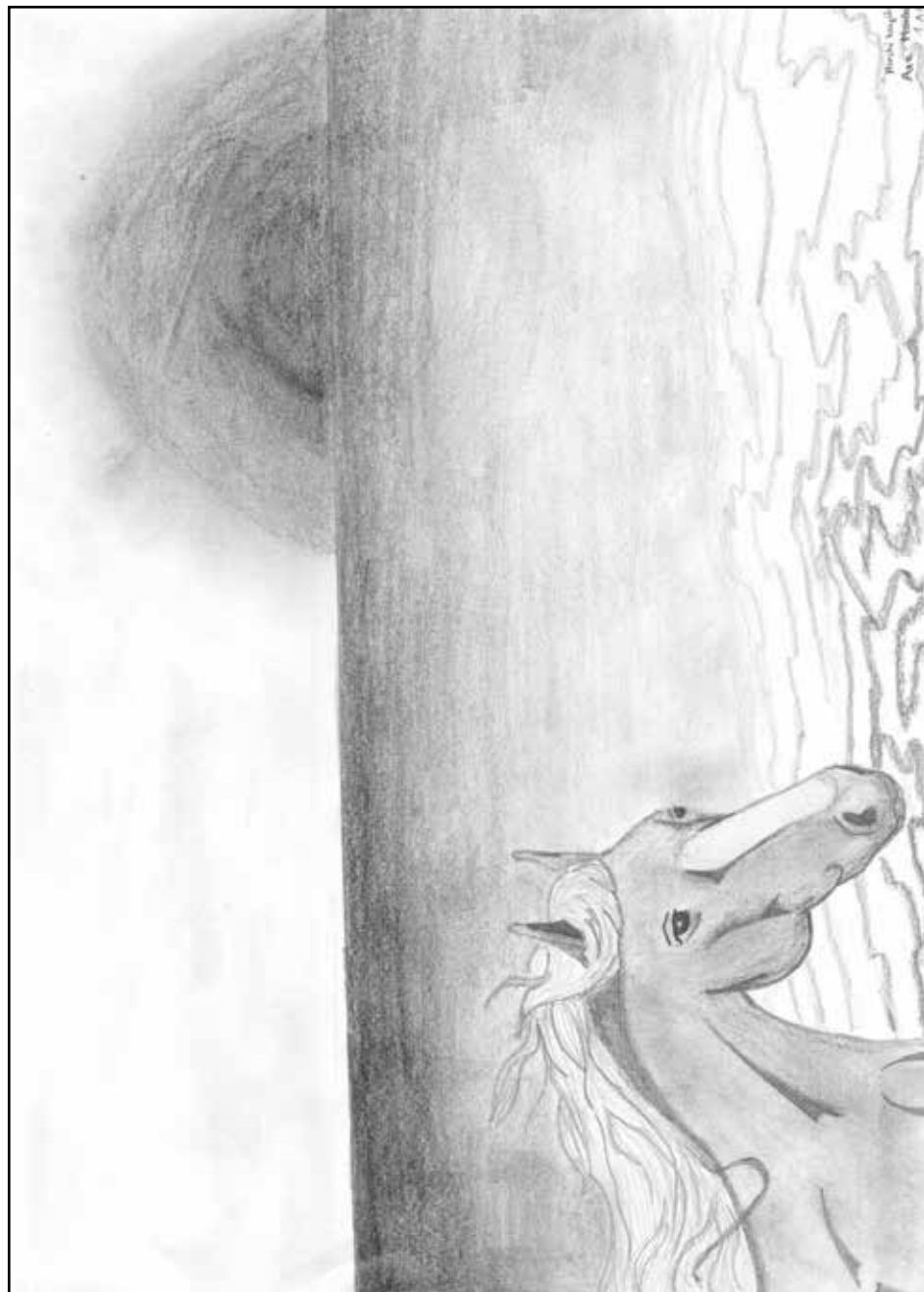
Prekmurje v jeseni, Klara Markelj, 1. a

Moj kotiček pod soncem, Tadeja Pugelj, 1. b

Sanje, Katarina Ahčin, 1. b

Morski konjček, Ana Marinko, 1. a

kozmični lonec

**Če vesoljski kozmični lonec ...
oz. kako napraviti človečke**

*[pišejo Ana Marinko, Neža
Jakelj, Lajevec, Snoj]*

1. Vzamemo supernov(a) lonec. Dodamo kozmične energije in 1 kg sončnih sistemov.
2. Mešamo na zmernem ognju v pozitivni smeri. Mešamo 4,6 milijarde let. Pustimo, da lonec raznese (zaslišimo pok).
3. Delovni prostor postane celotna kuhinja. Pustimo, da se ohladi, in počakamo, da nastanejo strdki različnih barv, gostote, temperature, velikosti, svetleče in prašne spirale. Osredotočimo se na majhen strdek, ki ga za lažje razumevanje poimenujemo Zemlja.
4. Dodamo ščepec atmosfere in opazili bomo modre črtice in pike (velike in majhne). Počasi vrtimo - trajanje: 3,5 milijarde let.
5. Opazujemo majhne gomazeče stvarce, tako imenovane prokariotske celice.
6. Algice oddajajo O₂ in korale tudi, nastajata ozon in kisik. Evkariont vsrka skozi membrano prokarionta (se združita). Evkarionti se združijo v družinice (večcelični evkarionti si pomagajo). Obujejo si plavutke.
7. Ena od družinic se naveliča morja, sezuje plavutke in pohajkuje po kopnem. Postanejo eno in se začnejo gibati kot vretenčarji - samo to niso. Počasi pa to postanejo. Enim je všeč letanje, valjenje jajc in perje, drugim je všeč dlaka in mlekec (primati), eni še vedno ne snamejo plavutk in ostanejo v vodi, eni se igrajo glivice, zadnji pa vegetirajo.
8. Iz primatov počasi nastanejo homo sapiensi in iz njih človečki.

intervju z Ano Medja

Kitajska po geografsko

[piše Karmen Dolencek]

Medtem ko nas je poleti večina ležali na plaži, brala dobre knjige ali pridobivala prve izkušnje s poletnim delom, je naša (bivša) dijakinja Ana Medja počela nekaj čisto drugega – potepala se je po Kitajskem. Pa to ne le zaradi izjemne potovalne mrzlice, udeležila se je namreč geografske olimpijade in domov prinesla bronasto priznanje. Ker pa smo vse »uradne« stvari izvedeli že med njeno predstavitevijo, smo se raje posvetile tistim malce manj uradnim. ☺

Živijo, Ana! Kako si se počutila, ko si se spet vračala v Želimlje?

Živijo! Prav lepo je biti spet tukaj. Nič kaj veliko se nisem počutila, sem poslušala glasbo. ☺ No, pravzaprav je prav čudno, zaradi kakšnega razloga se danes vračam v Želimlje.

Peking – kaj je bila prva stvar, ki si jo naredila, ko ste prispeli?

Prva stvar, ki sem jo naredila, je bila, da sem tekla do

kovčka, ker nisem čisto verjela, da bo zares prišel. Zato sem se ob pogledu na svoj rdeči kovček res zelo razveselila. ☺ Sicer pa smo bili zelo navdušeni nad modrim nebom, ker ni bilo ne sivo ne oblačno. Drugače pa smo bili kar precej utrujeni. Takoj ko smo prišli v hotel, smo samo popadali na postelje in delali nič. Ampak zgolj za kakšnih 15 minut. Potem pa smo morali vstati in odhiteti na otvoritev.

Gotovo si doživela svoj delež kitajske hrane – je kaj podobna naši »kitajski« hrani?

Hmm ... ne. No, riž je enako dober. Je malo bolj pikantna, čeprav mislim, da so za nas kuhali še manj pikantno, kot jo oni jedo sicer. Ko pa pride do mesa, je to čisto prava loterija. Vse meso je narezano na majhne koščke, da lažje ješ s palčkami, in nikoli ne veš, kaj točno boš dobil. Piščanca na pri-

mer kar celega narežejo na trakce, ne da bi kakšen masten del dali stran. Drugače pa imajo zelo veliko zelenjave. Na žalost pa nikjer nismo našli riževih rezancev. Kakšno razočaranje! Zato so pa bili prva stvar, ki sem jo šla jest, ko smo se vrnili v Slovenijo.☺

No, sicer pa je tudi res, da je pomembno, kje ješ. V hotelu hrana ni bila ravno dobra, ampak

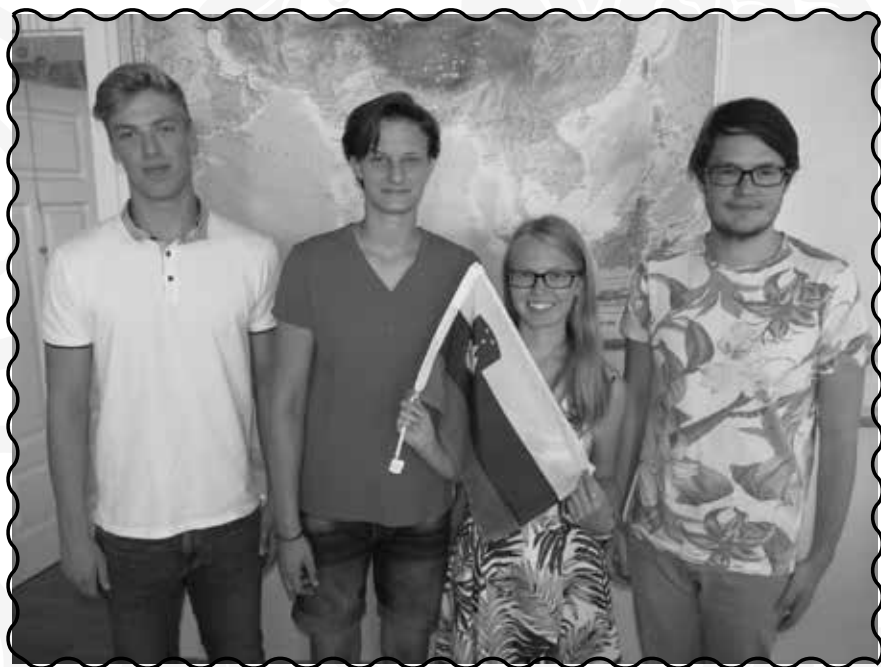
so nam ob vsakem obroku zraven ponudili tudi toast, maslo in kruh, da je bilo res za vsakogar nekaj. Drugje je bila hrana zelo dobra.

Kaj pa je najbolj nenavadna stvar, ki so jo Kitajci počeli?

Joj, ne vem. Najbolj nenavadna stvar so bila njihova stranišča. Nismo bili pripravljeni nanje. Saj so bili higienični, ker so tisti čučavci v bistvu bolj higienični

od straniščne školjke, ampak nas je kar presenetilo dejstvo, da noter ni bilo toaletnega papirja in da ga moraš sam nositi okoli. Tako so se fantje naučili s sabo nositi robčke.☺

Pa še ena taka stvar – turisti na Kitajskem so večinoma Kitajci in vsi ostali smo ... čudni. Novi. Nenormalni. Tako se mi lepo sprehajamo po olimpijskem parku in ljudje kar pri-

Slovenska ekipa

dejo do nas in nas prosijo, ali se lahko z nami fotografirajo. To je bilo tako hecno! Samo da si se nekje za pol minute ustavil, pa so že bili ob tebi. Z Blažem sva bila celo plavalasa, on še visok. Tako smo skoraj postali večja zanimivost kot tisto ptičje gnezdo.

Kaj pa kaj njihova angleščina - je bila res tako slaba?

Ja, res je. Še tisti, ki naj bi govorili res

dobro, pravzaprav ne. Je še slabše kot na primer pri nas, ko lahko prepoznaš vsaj besede - npr. toilette. Oni te besede v svojem jeziku nimajo in si z njo pri angleščini pač ne morejo pomagati. Če pomislim, kdo je govoril najbolje, je bil to gotovo neki fant, s katerim smo se peljali na metro. Od 50 prostovoljcev na tekmovanju pa jih je približno 10 govorilo anglešči-

no na takem nivoju, kot jo mi.

Na prireditvi si rekla, da pred pode-litvijo sploh niste vedeli, ali je kdo od vas zmagal. Kako to?

No, v bistvu sta bili dve prireditvi. V nedeljo zvečer je bila prireditev za razglasitev rezultatov. Tam so preprosto prebrali čisto vse in vsi smo dobili priznanje za sodelovanje. Potem pa so po vrsti, glede na število

Sami na Kitajskem zidu

točk, prebrali še bro-
nasta in srebrna pri-
znanja. Nazadnje so
po naključnem vr-
stnem redu našteji
še prejemnike zlatih
priznanj, saj je bila
prava podelitev zanje
naslednjega dne zju-
traj na geografskem
kongresu.

***Torej ste bili res
presenečeni, ko ste
izvedeli svoje rezul-
tate?***

Ja. Ljudje so nas
kar čudno gledali
tam v dvorani. Sedeli
smo čisto spredaj in
se drli na ves glas. In
to čisto za vsakega,
ki je šel gor – se ob-
jemali, se drli in ska-
kali. Bilo je tako ve-
selje! Najverjetneje je
bilo kakšnim finim
osebam za nami kar
malo nerodno.☺

***Te je bilo kaj
strah, da se s skupi-
no na potovanju ne
boste zaštekali?***

Ja, pravzaprav me
je kar bilo. Bili smo
karakterno zelo raz-
lični – Anže je bil ze-

lo miren, tak tipičen
genialec, ki ni čisto
prepričan vase. Ža-
na je bila zelo odpr-
ta, tudi Blaž je bil či-
sto drugačen. Tako da
ja. Sploh me je skrbe-
lo, ali se bom z nji-
mi ujela jaz, ker sem
včasih bolj zaprta.
Ampak ko si enkrat z
nekimi ljudmi en te-
den, se na koncu že
moraš razumeti. Res
smo se super ujeli in
bilo je kar zabavno.

***Kakšno pa je bilo
druženje s tekmo-
valci iz drug držav?
Organizirano ali bolj
samoiniciativno?***

Bolj ko smo se bli-
žali koncu, ko je bilo
že konec testov, bolj
smo se odpravljali
ven. Tako smo šli mi
štirje enkrat ob enaj-
stih zvečer ven. Na
čaj in ne ne kavo, ker
smo bili ravno na Ki-
tajskem. Sedeli smo
na nekih klopcah, pi-
li čaj in kar naen-
krat srečali soudele-
žence. Prav tako za-
dnji večer v kavarni

pri hotelu. Imeli smo
mizo Slovencev, mi-
zo Nizozemcev, mi-
zo Angležev ... Te mi-
ze so se na koncu kar
združevale in kar na-
enkrat nas je skupaj
sedelo kar 20 miz. In
smo se družili. Kar
dobro sem se ujela
s Turki. Pa z Avstrijci
– že na avtobusu, ko
smo sedeli skupaj. Pa
tudi z Američani. Se-
veda je to odvisno od
ekipe. Sploh Azijci so
se držali sami zase.

***Kakšni pa so tvo-
ji načrti za zadnji
mesec počitnic?***

Ne vem.☺ Ma-
lo bom doma, ma-
lo bom začela iska-
ti stvari za v stano-
vanje. Konec septem-
bra grem s Heresom
na Balkan, tako da s
potovanji nisem še
čisto zaključila. No,
pa upam, da gremo
še na kakšen izlet.

***Še kakšen čisto
zadnji nasvet za
želimeljčane?***

Izkoristi čas! Čisto
vsako minuto – ko si

s prijatelji, ko ste tukaj, ko potujete. Saj vem, da maturantje na koncu že komaj čakajo, da gredo domov, ampak ustavite se. Naredite kaj nore-

ga. Kaj, česar že dolgo niste naredili. Ne učite se samo za maturo, naredite še kaj za dušo! Ker potem, ko gledaš nazaj, ugotoviš, da iz tega ča-

sa nimaš ničesar. To je škoda, saj je zadnje leto res lep čas, zato ga izkoristite. Za ostale, ki pa bodo tukaj sedeli še kakšno leto – čudite se svetu!

Pr'jave

Peter Končan: »Kako je šla slovenščina?«

Natalija: »Važno je, da smo zdravi.«

Prof. Emeršič: »A ste vedeli, da si več kot 50 odstotkov DNK delimo z banano? Tako da če boste pri svojem družinskem drevesu šli daleč v preteklost, boste ugotovili, da se z banano na žalost ne morete poročiti. Škoda pa taka!«

Prof. Tomažič: »Malo snovi se je treba naučiti ...«

Tišina v razredu.

Prof. Tomažič: »Okej, veliko snovi se je treba naučiti.«

Pri matematiki se od nekod zaslišita petje in smeh.

Prof. Ogrinc: »Ti pa zagotovo nimajo matematike, da so tako veseli.«

Prvega septembra imamo zgodovino in profesor Emeršič takoj začne s snovjo ...

Prof. Emeršič: »Dajmo no, *brainstorming* na srednji vek!«
Andrej: »Pocestnice?«

Med prvo uro geografije v letošnjem šolskem letu.

Prof. T. Šlajpah: »Prosim, da mi kdo napiše sedežni red. Še vedno imam težave z imeni. Pa bodite prizanesljivi, leto usmiljenja je.«

Prof. Emeršič (ves poklapan):
»Učite se tuje jezike! Pred pol ure sem namreč skoraj umrl, ko sem se menil z nekim Italijanom. Pač nisva znala.«

Med zgodovino nam profesor želi pokazati neko sliko, a pozabi prižgati projektor.

Prof. Emeršič: »Torej, če se ozrete na tablo ... (se ozre) ne vidite nič.«

Teden komunikacije - pogled dijaka -

[piše Gregor Kavčič]

Teden komunikacije v Veržaju je poseben dogodek za vsakega posameznika, saj tam spozna, da mora generacija sodelovati, kajti če ne, ne bo preživela teh štirih let. Ker smo vsi želeli vedeti, s kakšnimi osebami bomo preživljali šolski čas, smo vsi nestrpno pričakovali ta teden.

V nedeljo točno ob 15:00 smo se zbrali pred Gimnazijo Želimlje, od koder sta nas dva avtobusa pripeljala do Veržaja. Ko smo prišli tja, smo nekaj časa čakali, vmes pa smo na tla metali steklenico za vodo in tisti, pri katerem je steklenica obstala pokon-

ci, je zmagal. Potem smo šli noter, se razpakirali, se malo pogovorili, malo pojedli, se še malo pogovorili in potem odšli spat. In bila je večerja in bil je zajtrk, prvi dan.

Drugi dan je bil dan za medsebojno spoznavanje. Popol-

dne smo se razdelili v pare ter si postavljali vprašanja, ki so bila napisana na majhnem listku papirja. O teh vprašanjih oziroma odgovorih smo se pozneje tudi pogovarjali. In bila je večerja in bil je zajtrk, drugi dan.

V ponedeljek ali pa v torek smo se razdelili po planetih ter imeli dražbo vrednot. Dražba sama ni bila tako zanimiva, ampak kar je prišlo po njej, se je marsikomu globoko vtišnilo v spomin. Svoje vrednote je bilo treba namreč zagovarjati in planet Demos je to

storil izvrstno. Seveda so se odlično odrezali tudi drugi planeti in z lahkoto lahko rečem, da je bila to ena najzanimivejših stvari, ki smo jih v Veržaju počeli.

Proti večeru tretjega dne smo šli v terme Banovci, kjer smo si lahko očistili dušo in telo. Mar-

sikomu je topli bazen precej prijal, kajti topla voda je znana po

tem, da je dobra za pore na koži. In bila je večerja in bil je zajtrk, tretji dan.

»Slika pove več kot 1000 besed,« je rekel neki modrec. In povem vam, da se ta modrec ni motil, kajti naša naloga je bi-

la, da si izmed fotografij, ki so ležale na tleh, izberemo tisto, ki nas najbolj navdihne. Naloga ni bila ravno najlažja, saj si moral vstati in fotografijo dejansko pobrati s tal, kar je bil za marsikoga velik zalogaj. Ko je imel vsak svojo fotografijo, smo se razdeli-

li v skupine in se pogovarjali, kakšna je oseba glede na sliko, ki jo je držala v rokah. Popoldne so naši voditelji izjavili, da se poznamo samo besedno in da je čas, da se spoznamo tudi nebesedno. Sle-

dila je namreč nebesedna komunikacija, ki je bila dokaj tiha. Pozno zvečer je napočil čas za pravi žur. Kdor telesno ali duševno ni bil pripravljen na ples, je lahko igral namizni tenis, biljard ali zračni hokej. Žur se je končal, ko smo ugotovili, da vrtimo same srb-

ske komade in da tako ne bo šlo več naprej. In bila je večer-

ja in bil je zajtrk, četrty dan.

Zadnjega dne smo vstali malo pozneje. Zjutraj smo imeli temo podzavest in hipnoza, kjer je približno 74 % fazonov spalo. Ko smo se zbudili, smo pojedli kosilo in dva avtobusa sta nas pripeljala pred Gimnazijo Želi-

mlje. In bila je večerja in bil je zajtrk, peti dan.

Moram reči, da sem v Veržeu zelo užival. Dnevi so minili, kot bi migljal, in še preden se zaveš, si nazaj v svoji prelepi šolski klopi. Teden komunikacije je zelo pomemben, saj sem se le tako lahko družil s sošolci, ne da bi vmes razmišljal o algebrskih ulomkih. Seveda pa v Veržeu nisem izvedel samo veliko stvari o svojih sošolcih, ampak sem izvedel tudi, kdo je Sigmund Freud. Skratka, v Veržeu mi je bilo zelo všeč in povem vam, da se bom tja še vrnil.

Veržej - pogled dijakinje -

[piše Zoja Lovšin]

Lahko rečem, da smo vsi komaj čakali tisti dan, kljub temu da smo morali oditi sredi tako lepe je-

li, da smo se (skoraj) vsi spoznali. Igrali smo se razne športne igre, prepeva-

v dom nekateri bolj, drugi manj poznali pot. Zadnji dan smo v vinski kleti lahko preizkusili tudi material za DJ-je, ko bo na vrsti ples pod našo taktirko. Cel teden je bil res super! Težko bi poiskala slab spomin ... Spomnim se samo, da je bilo zvečer grozno zaspati ob oknu s pogledom na pokopališče in novo skopani grob. No, in naslednjič bi lahko zjutraj dlje spali in imeli mirnejšo budnico (fantje so v sobe strumno vkorakali z dretjem ob cajonu).

senske nedelje. Plačali smo položnice za Italijo, se poslovili od družin in se na avtobusu udobno namestili za dolgo vožnjo, med katero smo klepetali, peli ob igranju kitar, poslušali glasbo, nekatere pa je kljub glasnemu žlobudranju sošolcev premagal spanec. Med tednom so vzgojitelji poskrbe-

li, jedli okusno hrano in imeli družabne večere. Zelo smo se zabavali. V torek smo odšli tudi v Banovce, kjer smo ob vrnitvi

25-letnica gimnazije

Želimje in doma Janeza Boska

stemo

25-LETNICA - INTERVJU

[piše Gregor Kavčič]

Letos mineva 25 let od ustanovitve Gimnazije Želimlje. V ta namen smo imeli posebno prireditev, katere se je udeležilo veliko ljudi, med drugim tudi nekaj uglednih gostov ter bivši dijaki. Ker me je zanimalo njihovo mnenje o predstavi in Želimpljah nasploh, sem z nekaterimi obiskovalci naredil kratko anketo.

Barbara Zorman

Kaj menite o prireditvi?

Prireditev se mi je zdela zelo srčna in vidi se, da so ljudje, ki so jo pripravili, dali noter svojo dušo in srce in da čutijo tako, kakor gimnazija deluje že teh 25 let.

Menite, da se je gimnazija kaj spremenila od takrat, ko ste bili tukaj vi?

Mislim, da so korenine ostale iste. Najbolje je to pokazala primerjava z drevesom – da gimnazija postaja vse močnejša in boljša.

Zakaj ste se vi odločili za šolanje na tej gimnaziji?

Ker obstajata, tako kot smo slišali danes, gimnazija in dom – v slednjem sem našla nekakšen drugi dom, v katerem se počutiš sprejetega.

Tim Margon

Kaj menite o prireditvi?

Bila je fantastična.

Vas je Gimnazija Želumlje takrat, ko ste bili tukaj dijak, kaj naučila?

Veliko me je naučila. Že sama izobrazba (to sem opazil pozneje) je na zelo visokem nivoju in od šole sem veliko odnesel. Tudi osebna rast, ki jo doživimo v dijaškem domu, je zelo pomembna za nadaljnje življenje.

Menite, da je Gimnazija Želumlje prostor, kjer lahko človek razvije svoje talente?

Zagotovo se tukaj da razvijati svoje talente, seveda v okviru zmožnosti, ki jih okolica ponuja – tukaj smo le na vasi, ampak gotovo se da delati. Profesorji so bili vedno zelo odprti za sodelovanje, tudi izven pouka, če je kdorkoli od dijakov hotel kaj več. Potem so bile tukaj še obšolske dejavnosti: ogromno športa, gledališke igre ... Vsega je bilo dovolj.

*Aleksandra
Vidmar*

Kaj menite o današnji predstavi?

Zelo zelo super. Spet so se v meni prebudili isti občutki, kot takrat, ko sem bila dijakinja. V glavnem: vse pohvale organizatorjem, pevcem, igralcem, voditeljema. Odlično!

Kaj vas je Gimnazija Želimlje naučila za življenje?

Da sem v življenju stRASTna.

Matija Klinc

Kakšna se vam je zdela današnja predstava?

V predstavi sem res užival, zdi se mi, da so se dijaki, ki so jo pripravljali, res potrudili. Celo govori so bili zanimivi, saj po navadi niso. S celotno predstavo sem zelo zadovoljen.

Kaj sedaj počnete v življenju?

Letos vstopam v 6. letnik medicine na ljubljanski medicinski fakulteti; kaj bo prineslo življenje, bomo pa še videli.

Kakšna menite, da je prihodnost Gimnazije Želimlje?

Glede na to, kar so danes prikazali dijaki, menim, da je prihodnost gimnazije zelo svetla. Tudi mi, nekdanji dijaki, smo povezani s to ustanovo in mislim, da bomo tudi mi svoje otroke spodbujali, da bodo šli na to odlično gimnazijo.

*Marjeta Malourh
in Boris Kokalj*

Kaj menita o današnji predstavi?

Boris: Fenomenalna.

Marjeta: Zdi se mi, da se je naš trud, ki smo ga vložili vanjo, res izplačal in da je bila publika res zadovoljna. Sicer pa smo zelo uživali, ko smo delali to predstavo.

Zakaj sta se sploh odločila za to šolo, ali sedaj uživate v njej?

Boris: Instinkt.

Marjeta: Za to šolo sem se odločila, ker je bila nekaj posebnega v primerjavi z ostalimi šolami in skrita tam v neki kotlinici. Zelo sem zadovoljna s to odločitvijo. Šola sama ni lahka, ampak se potem vse izplača, saj so ljudje tukaj zelo v redu.

Predstava je bila, kot kaže, res izjemna, saj so bili moji sogovorniki z njo zelo zadovoljni. Same reportaže ni bilo težko izvesti, vendar sem obasno naletel na koga, ki ni želel spregovoriti. Sam sem v intervjujih zelo užival, saj so imeli nekateri obiskovalci povedati veliko zanimivih stvari. Bivši in sedanji dijaki so zadovoljni z gimnazijo in upam, da bodo prihodnji dijaki še bolj.

Pr'jave

Prof. Novak: »Putzfrau v slovenščini pomeni čistilka.

Kakšna je pa moška oblika od Putzfrau?«

Urška: »Znanstvena fantastika!«

Prof. Emeršič: »Heloiza in Abelard sta se tako intenzivno vrgla v učenje, da je ona kmalu zanosila.«

Pri španščini prevajamo pregovor: »Quien canta, su mal espanta.« (Za nešpance: Kdor poje, preganja svojo žalost.) Karin: »Kaj? Kdor poje, preganja svojo ženo?«

Pri španščini Rok dvigne roko, v kateri drži kroglico papirja in samozavestno reče: »Profesora, yo ... tole v koš nest.«

Pri španščini na začetku leta ponavljamo snov lanskega leta. Nika mora postaviti vprašanje in nekoga poklicati, da ji odgovori.

Nika: »Cual es tu numero de telefono, Izidor?«

Prof. Flotta: »No, Nika, zdaj si jo pa hitro zapiši!«

Tilen: »Yo nunca no bebo una cerveza. (Nikoli ne pijem piva.)«
Bine: »Ja, kdo bo pa tebi verjel!«

V razredu smo se presedli. Prof. Flotta vstopi v razred in začudeno pogleda, ker nihče ni več sedel tam, kot je prej.

Prof. Flotta: »V Španiji ni v navadi, da se kar presedeš h komu drugemu. A v Sloveniji kar prisedete h komu?«

Luka: »Ja!? Kako pa naj drugače dobiš kakšno žensko?«

Pri matematiki se pogovarjamo o togih premikih.

Prof. Lavriša: »V prometu delajte toge premike! Če žena vzame možu avto, si mož želi, da žena dela samo toge premike. Drugače ... khm ...«

Prof. Lajevac (nam pove, da so v petek govorilne ure): »Namignite mi, kaj naj povem vašim staršem ...«

Lenart: »A denar tudi sprejemate?«

Prof. Lajevac: »Neee ...?«

Lenart: »Vprašati hočem, ali imate raje gotovino ali ... kartico!«

We are discussing in groups about how would we encourage shy people.

Prof. Špan Česen: »What would be your piece of advice for someone who is really shy?«

Nikolaj: »We were too shy and we didn't say anything.«

Prjave

About reported speech, Lovro is almost sleeping.

Prof. Špan Česen: »And if I say: Don't fall asleep, Lovro! How would you report it?«

Lovro: »I won't!«

Prof. Šlajpah (razlaga, kako lahko spreminjamo površino kondenzatorja): »Z vezavo! S tem se pa da spreminjati površino! Poglejte, če vežem tale dva kondenzatorja 10 μ zaporedno, kaj sem naredil?« (Nihče ne ve.)

Urh: »Dobro delo!«

Dan po testu iz matematike (logaritmi).

Prof. P. Šlajpah: »No, kaj je treba narediti?«

Urh: »Logaritmirati!«

Prof. P. Šlajpah: »Mhm. No, kar dajte! Zdaj ste še sveži od včeraj ...«

Jaka: »Kaj pa, če že včeraj nismo znali?«

Prof. Emeršič (začenja pripovedovati o Napoleonu):

»Leta 1800 ... Ne. Ne. Bom drugače. Debelušni Korzičan, ki je spremenil karto Evrope ...«

Prof. Emeršič (o Ludviku XVI. in Mariji Antoinetti): »Nista mogla imeti otrok, to je bil še dodaten razlog za blatenje. Potem je šel Ludvik k avstrijskim kirurgom in so vzeli škarje, pa mu malo popravili tisto ... mašinc. Potem sta imela otroke.«

Prof. Emeršič (razlaga okoliščine nastanka marseljeze): »Tudi na raznih športnih dogodkih, ko poslušas marseljezo, tisti športnik komaj čaka, da bo šel v boj! Pri nas pa komaj čaka, da bo šel potem na en špricar ...«

Pri biologiji gledamo animacijo, kako molekula O_2 potuje po pljučih.

Urh: »Saj tukaj se lahko pa še izgubiš!«

Lenart: »Kako pa veš, kam moraš iti?«

Marcel: »GPS!«

Urh: »Čez 3 mm zavijte levo ...«

Pri biologiji gledamo animacijo dihanja, video zamrzne.

Eva: »A to se zgodi, če zadržimo dih?«

Prof. T. Šlajpah (preden nam razdeli teste): »Saj veste, že sama misel na prepisovanje je grešna; jaz vam ne morem dati odveze, pokoro pa lahko!«

kolumne

Kozji zob in stara šega

[pišeta Jure Marc in Anže Lajevce]

Nekega poletnega popoldneva je Leo ležal v trati in gledal v nebo. Srbelo ga je pod pazduho, ki si jo je ravno depiliral. Po nogi mu je lezla mravlja, ravno je nesla košček sira, in poslušal je žvrgolenje deklet, ki so se potikale po vasi.

Gledal je tako v nebo, ko je zaslišal glasen švrk in zagledal velik blisk. Stopil je v hišo in zagledal Simona, svojega bratranca, vseznalca in nasploh slavnega mačkona, ki je prepotoval svet in obiskal vse dežele. Pripotoval je s svojo raketo, Bengarico 3000, ki jo je kupil na sejmu v Konstantinopolisu za pičlih 30 kun. Ta mu je segel v roko in pomignil, naj sedeta. "Nekaj čarobnega imam zate," je rekel Simon.

Simon je bil vaje trdega življenja, veselja nasploh. Ko je bil star šest let, mu je umrla štokrlja. Od takrat naprej je pripravljen na vse. Sedela sta to-

rej na zofi in bratranec je iz hlač privlekel velik zob. Povedal mu je, da je to kozji zob z gileadskih poljan, ki je sposoben spremeniti pivo v hmelj ali pa celo kečap v paradižnik. Leo je Simona vprašal: "Lahko spremenim majonezo v gorčico?" Simon se je razsrdil in razbil stekleno mizico, edino, ki so jo imeli pri Leovih. Hotel mu je že vzeti zob, a Leo je moledoval in moledoval in Simon je na koncu le pristal, a zagrozil, naj z njim pametno ravna, saj ga lahko tako močna magija drago stane. Pod nobenim pogojem pa zoba ne sme pustiti samega, saj se lahko zgodi kaj čudnega. Zatem je s svojo raketo izginil.

Leo je spet legel, tokrat kar v kleti, kjer je imel skrite posterje vikingov. Sam je bil velik fan teh brutalnih borcev, a starša sta mu jih strogo prepovedala. Očetov stric je namreč izgubil življenje v 3. vikinški vojni, ki so

jo zanetili talibani, kar je seveda dodatno podžgalo še Apalače.

Leo je bil tako prisiljen skrivaj si ogledovati njihove ladje, meče, sulice in druge jeklene zadeve. Potem si je nekaj časa ogledoval zob, nato pa ga je kar zabrisal v balo sena. Kot po navadi je ob sedmih pogledal Frančka, si umil zobe in jih temeljito očedil še z nitko pa se počasi odpravil spat.

Leo se je prebudil in pogledal na svojo ročno uro z motivom Lane Croft. "Za vraga," je rekel, "zgodaj je še." Že je hotel zaspiti nazaj, ko je zavohal svežo travo. Sledil je vonju, kakor psi *izvohevajo* koko. Stopil je v klet.

V kleti je bilo v krogu razporejenih trinajst postav v črnih haljah. A to niso bile navadne halje. Bile so ... kopalne halje. Tisti med njimi, ki se je čutil najbolj alfa samca, saj je bil čisto brez majice, je zagledal Lea in mu s kretnjo, ki je v njem vzbudila velik strah, pomignil, naj pride bliže. Postava se je počasi približala in prižgala majhno svečko. Pogledala ga je. Postave so zašepetale: "Prekršil si pravilo kozmosa in tako ne more ostati." Leo je obstal. Spomnil se je zoba in bale sena. Potem je zaslišal star ženski glas, hripav in sluzast: "Izvedli bomo staro šego."

Studio Hekuran

[pišeta Nežo in Nabijan]

Zdravo! Pozdrav iz homeopatskega studia Hekuran, kjer homeopata Nežo in Nabijan za vas pripravljava magična homeopatska zdravila in napoje za polnjenje avre in čiščenje vaših sedmih čaker.

Ste si kdaj želeli svojo karmo napolniti s pozitivnimi vibracijami kozmosa kar doma? Imate težave s fantom ali pa z zapacanimi čakrami?

Studio Hekuran s svojo mnogoletno tradicijo že vrsto let pomaga pacientom z magičnimi zdravili domače recepture arabskih žena. Nudimo vam vrsto različnih blažil, s katerimi se lažje povežete z zenom.

Danes bova z vami očistila vašo drugo čakro; čakro smeha, zabave in velikodušne reiki terapije z želodi. Že stari Slovani so verjeli, da redno čiščenja druga čakra pozitivno pripomore h kroženju čija po limfnem sistemu in kapilarnem obtoku.

Kot že veste, se priprava vsakega homeopatskega zvara prične pri rabarbari. Tokrat jo najprej narežemo na mesece (Slika 1), ki so jih inuiti radi častili iz več razlogov. Ker pa delamo terapijo z želodi, so pravšnji tudi ti oreščki, namakani v gaziranem. Že kot otroci smo gledali risanke, polne nasilja, ljubosumja in prevar. Če želodov nimate, si lahko namesto NJIJH izjemoma pomagata s posušenimi marelicami, ki so, kot iz verodostojnih virov vemo, botanično in tudi simbiozno bližnji sorodnik organskim cvetovom lovórja. Tako smo storili tudi mi (Slika 2). Želode oz. marelice nasesekljamo in dodobra zmeliemo (Slika 3). Kot so radi pravili italijanski mistiki, se vsak dan začne z dobrim brezglutenskim sirom.

Maži takoj dodamo še gres in sladki greh, katerih kombinacija ugotovi marsikateremu, še tako neprizanesljivemu sladkoscju.

Sledi korak dve, v katerem moramo maži dodati še predpripravljeno dozo čija. Čij dodobra prerazporedimo v ponvi in ga segrejemo na 30 stopinj farrada. Nato ga izlijemo v zmes (Slika 4). Že indijski čarodeji so to počeli v starih časih, ko še ni bilo televizij, kaj šele mp3- predvajalnikov. Kasneje dodamo še jogurt, da se kaša sprelevi še v pravo homeopatsko mažo. Če vam koštanjev kruh ni pri roki, vedno prav pride marelična marmelada, za katero so še naše babice trdile, da pomaga na prvo poročno noč. Tako smo pripravili našo reiki afriško mažo.

Preden začnemo s samo terapijo, se moramo prepričati, da v bližini ni nobene- ga psa ali morda galeba. Razgalimo svojo roko in mezgò nanesemo na mišico dvojno pripenjalko, kot radi rečemo (Slika 5). Zadržimo nekje v bližini treh minut. Nato enako ponovimo še na našem tricepsu, ki velja za najmočnejšo mišico v telesu (Slika 6). Vse skupaj prepustimo vesoljnim vplivom za 5 minut in 45 sekund, vendar pa je treba paziti, da ne prekoračimo zgornje meje. Ako se to pripeti, je visoka možnost, da se nam vrata pete čakre zapro. Pomembnosti in nevarnosti zaprtja le-te vam podamo v sledeči izdaji. Upamo, da jo izredno težko čakate, saj vemo, da je treba zadovoljiti okus množice in ne le šarlatanov. Z vami sva bila Nežo in Nabijan, homeopata. Čao!

O Minionih, Hobitih, okoljevarstvu in gledališču

[piše Jan Očepek]

Vsako jesen gimnazijo prepravijo novi obrazi – poleg minionov iz osnovne šole, ki so okupirali učilnico angleščine in s svojim preprostim racionalnim razmišljanjem dezinficirali učilnico filozofije, še fazani, ki dejansko izgledajo, kot da so pobegnili iz vrtca. Z njihovo pojavo pa seveda ni nič narobe, še posebno, če jih primerjamo z dijaki, ki se *obnašajo*, kot da bi dezertirali iz vrtca. No, v družbi slednjih človek ugotovi, da smo na prehodu iz opice poleg dlak in repa izgubili tudi dobro mero dostojanstva ... Ampak za oboje obstaja upanje: prvi bodo, v stilu našega petindvajsetletniškega gesla, *strastli* (zrasli), drugi pa *odstrastli* (odrasli).

Oktober je zaznamovalo predvsem praznovanje srebrne obletnice. Bilo je čudovito. Sploh vsebinsa šotora, in s tem ne mislim ljudi, čeprav so se stlačili v birmanske/maturantske obleke, pač pa na hrano. Stavim, da bi vsi povabljeni gostje, ki niso prišli, predstavili svoje neprestavljive obveznosti, ko bi videli meni. Mi, pevci, ki smo konec tedna preživeli v domu, smo

jubilej obeležili tudi s tortami (sicer popljuvanimi, ker smo preveč strastno pihali svečki, ki ju še vedno hranim). Čudovita je bila tudi scena (okoljevarstveniki bi bili navdušeni), malo manj pa obubožan botanični vrt, ki je bil zanjo potreben (okoljevarstveniki ne bi bili navdušeni). Pri njeni postavitvi so pretiravali s ščurki in pajki, ki jih je v njej kar mrgolelo.

Se je pa zdaj, ko je jesen, povečalo kurjenje fosilnih goriv (okoljevarstveniki niso navdušeni) ... in bonusov pri fiziki (človeštvo ni navdušeno). Tedni so se napolnili s testi; tiste najhujše tedne po navdihu Agathe Christie ljubkovalno imenujem *Tragedije v treh dejanjih* (1. dejanje: matematika, 2. dejanje: nemščina, 3. dejanje: geografija; igralci: dijaki, scenaristi: profesorji, režija: ravnatelj, dogaja se v zafrustrirani učilnici; uprizoritve: vsak teden v novembru in decembru). In ko sem v letnem poročilu zasledil podatek, da smo v vseh petindvajsetih letih odpisali več kot 9000 testov, so se mi zasmilila vsa žrtvovana drevesa (okoljevarstveniki --) ... Koliko

rolic toaletnega papirja bi lahko nastalo namesto teh *Bog-se-jih-usmili* grozot ...

Za konec pa naj se vsem takšnim ali drugačnim, višjim ali

nižjim hobitom iz prvega odstavka oddolžim z mislijo, da nismo veliki, kolikor nam kažejo cifre na merilnem traku, temveč toliko, kolikor so velika naša dejanja.

Pr'jave

Med uro kemije se profesorica sprašuje, ali nas res kaznuje s klicanjem pred tablo.

Prof. Svetina: »Andrej, letos sem si prisegla, da te ne bom izpostavljala, ampak te res moram. Midva se namreč pozna že eno leto dlje.

Povej jim, da ne kaznujem!«

Andrej: » ... eee?«

Prof. Svetina: »No, saj se v prvem letniku res nisva razumela. Ampak je pa res, da nisi naravoslovec. Si bolj umetniške sorte.«

Profesorica vstopi v razred in vsi vemo, da nam bo vrnila teste.

Prof. Lajevec: »Najprej mi povejte, kdo manjka.«

Andrej (potiho): »Moja duša.«

Med matematiko rešujemo primer. V razredu je tišina in naenkrat glasen hrup iz zadnjih klopi. Ugotovimo, da se je Niko skupaj s stolom prevrnil.

Niko: »No, zdaj veste, zakaj se pri kemiji ne smete *guncati*. Iz prve roke.«

Petra med biologijo kihne.

Nika: »A je bil to kihec?«

Petra: »Ja ...«

Nika: »Lahko noč. Ne, ojoj! Na zdravje!«

Petra pri uri nemščine vpraša: »A za opis sanjskega poklica moramo uporabiti moralne glagole?« (Mislila je modalne.)

Med zgodovino nam profesor razlaga o svetem Tomažu in njegovem življenju.

Prof. Emeršič: »Bratje niso hoteli, da bi šel v samostan, in so mu zato najeli eno ... no ... eno ... vlačugo, no!«

Med latinščino ugotavljamo, kaj pomeni beseda ‚lac‘.

Prof. Lajevec: »To je pogojno (ampak samo pogojno) lahko del našega telesa.«

Jan: »Možgani?«

Beseda kot taka

[pišeta jezičnj]

OPOMBA: Avtor čtiva, ki ga prav ti trenutno prebiraš, se povsem zaveda, da je težko spremeniti način mišljenja o nečem, kar je z nami že od samega začetka – o žlahtni naši govorici, sploh pa potem, ko so nam naši vrli profesorji lep čas prali glave z načeli in pravili, kakšen da naj bi jezik bil in kako da naj ga pravilno uporabimo. Kot dokaz, da je drugačen pogled še kako mogoč, nameravava v prihodnjih vrsticah nazorno prikazati, kako se lahko na nek (običajnemu bralcu) morda nenavaden ali čuden način »zabavaš« z besedami, jim spreminjaš pomen, jih predružaš, jih razstaviš na pradelce in na koncu spet sestaviš v čisto drugačno zaporedje. Poenostavljeno povedano: odpočiješ

si od naporenega upoštevanja pravopisnih pravil, sklanjatev, vstavljanja vejic, veznikov in podobnih nevšečnosti in si prirediš »besedni dopust« – lingvistično žurko, če hočete, in si preprosto daš duška ter odpreš svoje besedne čakre.

In še nekaj bodrilnih, hrabrilnih besed! Pozivava te, da se pridružiš elitni, a žal maloštevilni vojski srčnih »vojščakov za besedo«, in tudi če vse ostalo pozabiš, zapomni si le to, da daj besedi svobodo, za katero se bori že leta in ki si jo tudi zasluži.

Drage Slovenke, dragi Slovenci! S tem ko smo dobili uradni slovenski jezik, se naša bitka zanj še ni končala, temveč se je šele dobro začela.

V BOOOOOJ!

BITI OGORČEN

iz **ogórciti** -im dov. (ō ō) spraviti v jezo, razburjenje, ker je bilo kršeno etično, moralno načelo

Novi pomeni

biti ogorel = ožgan/opaljen

biti navdušen nad gorami, navzet gorskih idej

biti poročen z Rokom Gornikom

nekoga ogorčiti = natreti z gorčico

VNEMA

vnéma -e ž (ê) velika stopnja psihične pripravljenosti za kako delo

Nov pomen

gorivo/snov, s katero sprožimo gorenje

Primer: *Ojoj, zmanjkalo mi je vneme – kako naj zapečem odojka?*

PREKAŠATI

prekášati -am nedov. (ã) 1. biti boljši, uspešnejši od koga

Novi pomeni

pretlačiti hrano, iz nje narediti kašo

Primer: *Vedno prekašaš ta krompir!*

hraniti z/jesti izključno kašo

Primer: *Mame pogosto prekašujejo svoje otroke.*

GROZA

grôza -e ž (ó) 1. velik strah, združen z odporom do česa

Novi pomeni

pohojen grozd

Primer: *Pepca je včeraj pri večerji ponevedoma storila grozo.*

Pridelava vina zahteva grozenje grozdov.

Dodatna razlaga: *Če se človek zgrozi, pomeni, da ga je življenje pohodilo – podobno, kot če se mleko sesiri.*

LOČJE

obvodna rastlina

Novi pomeni

kar loči zakonca, razlog za ločitev

Primer: *Kot svoje ločje sta navedla ženino nezvestobo.*

rasistična oznaka, slabšalno razlikovanje ločin

Primer: *Na kupu se je nabrala vse vrste raja; cigani, Židje in drugo ničvredno ločje.*

SLONETI

slonéti -ím nedov. (é í) navadno s prislovnim določilom 1. biti v poševnem, nagnjenem položaju, da se z dotikajočim se delom nekaj teže prenaša na kaj

Novi pomeni

podpirati slona/ždeti na slonu

nasloniti

poseliti s sloni

Primer: *Za ohranitev naravne biodiverzitete bo potrebno nasloniti to območje.*

ZAGOZDA

zagózda -e ž (ô) 1. proti enemu koncu zožujoč se kos kovine, lesa za cepljenje, trdno nameščanje česa

Novi pomeni

žena, živeča na obrobju gozda

Primer: *Ta stara zagozda je prava čarovnica.*

zagozditi (se): izgubiti se, navadno v gozdu

Primer: *Včeraj sem (se) zagozdil in me do večera ni bilo nazaj.*

Oblika zmerljivke: oseba, ki se rada kje zatakne oz. obtiči, navadno bolj nerodna in nekoliko obilnejša.

Nesramna mati svoji hčeri: »Pazi, kje hodiš, ti zagozda ti!«

Prjave

Pevci so bili na pevskem vikendu v Ankaranu in so v ponedeljek manjkali v šoli. Ob začetku ure zgodovine smo zato zahtevali ogled kakega filma.

Prof. Emeršič: »A zdaj naj vas pa še nagradim, ker *fušate*?«

P. Polc nam odklene učilnico za fiziko in se postavi za kateder.

Klara (navdušeno): »Danes nas ima pa Peter fiziko!«

Pojavi se še P. Šlajpah: »No, to je pa malce nedefinirano.«

Prof. Slapšak vpraša pri VIK-u:

»Kaj je razlika med ljubiti in imeti rad?«

Nika: »Ljubim moškega!«

Ljubezensko pismo domovini

[piše Tamara Merjasec]

Spoštovana,
me še spoznaš? Jaz sem. Jaz,
tisti, ki si ga hranila, čeprav si bila
še sama čisto mlada, komaj otrok.
Srečna, ker si bila končno svobodna,
si kljub svojim šibkim udom
odločno in suvereno poprijela za

delo. Čeprav si bila sama prežeta s
krvjo in temnimi spomini, si vzela
svoje otroke v naročje, jih pestovala,
jih dojila s svojim trpkim, a bogatim
mlekom. Se spomniš, kako
si mi poleti hladila potno čelo z nežnim
vetrcem in me učila preživeti

v morskih valovih? Se še spomniš, draga, kako si mi jeseni podarila zaloge hrane, da sem pozimi v snegu našel le igro in smeh? Se še spomniš, kako si mi spomladi podajala jabolka v roke in me sladkala z medom? In ali se spomniš mojih prvih korakov na Triglav? Še pomniš moj prevzeti obraz, ko sem v srcu prvič začutil plameneči ogenj ponosa, da si me rodila ti? Kot otroka si me brezpogojno ljubila. In jaz sem te ljubil.

sedami, ki mi niso bile znane, a so mi v glavi odzvanjale sladko in krhko. Mi tiho prigovarjale, da je toliko lepote, ki je še nisem videl, toliko čudežev, ki jim tu, sredi ničesar, kar bi bilo dovolj imenitno, ne bom nikoli navzoč. Šepetale so mi o tisočerih zvezdah, o ljudeh in barvitih narodih ter o čustvih, ki jih pri tebi nikoli ne bi našel. Sprva sem se jim le čudil. Besede so le besede, sem si govoril, zame si še vedno najlepša le ti. A več sem vedel o drugem, bolj

Jaz sem te ljubil. Največkrat iz začudenja in očaranosti, včasih pač iz dolžnosti. Bliže sem bil svoji odraslosti, bolj sem ljubezen do tebe čutil kot dolžnost. Nekaj, kar je prav, a nepomembno, celo ovirajoče. Zame si kljub svoji mladosti kmalu postala preveč tradicionalna, nazadnjaška. Prišli so drugi. Govorili so mi o stvareh, ki jih prej nisem poznal, o krajih, ki so se zdeli bleščeči kot zvezde na nebu, z be-

sem se oddaljeval od tebe. Ko so se drugi norčevali iz tebe, iz tvojih šibkosti, te nisem več branil. Sramoval sem se te. Odpusti mi, ljubezen moja. Zdaj bi te koval v zvezde, a kaj, ko je tako pozno.

Zunaj je zima in jaz že dolgo nisem več ob tebi. Se me še spominjaš? To sem jaz. Tisti, ki se je norčeval iz drugih, ki so se vračali k tebi, to sem jaz, tisti, ki je preziral ljudi, ki so te iskali. To sem jaz, tisti, ki ni

razumel drugih, ki so o tebi peli pesmi, plesali ples, ki so se jih naučili v tvojem naročju, in jokali, ker se niso mogli vrniti k tebi. Da, to sem jaz, draga mati. Jaz. Tisti, ki se je nekoga dne s tresočimi rokami oprijel ročaja kovčka in se s strahom, a veselim pričakovanjem v srcu odpravil na pot, s katere se nikoli ni nameraval vrniti. Da, jaz sem tisti, ki se ni zmenil za tvoje krike, ki so segali prav skozi okna potovalnega vagona, mi solzili oči in potili roke. Ljubezen moja, ko bi vedel, da so bile vse tiste besede lažnive, ko bi vedel, da so me prevarali. Ko bi vedel, da ne bom nikjer drugje sprejet v tako topel objem, da ne bom nikjer slišal tako lepih besed, ko bi vedel, da smo tvoji otroci pisani in lepi prav tako kot drugi ... Bi ostal

in nikoli več zgrabil tistega velikega, črnega kovčka. Zdaj se me morada spomniš. Toliko nas je, ki smo odšli od tebe, ki si nam dajala kruh, ti pa nas ne nehaš klicati. Rad bi šel nazaj v tvoje roke, a kaj, ko sem zdaj prevelik, moje noge so ožuljene od grobih tal, moj obraz razrvan, poln gub in opekel od sonca, moj nasmeh, nekdanji igriv, je okamnel, moje srce pa ... srce je izkrvavelo od žalosti, ker ni ob tebi. Bi me sploh spoznala? Gotovo ne. Spremenil sem se. Ko se pogledam v ogledalo, vidim v očeh divjo praznino in bedo. Hrepenim po tebi, ljubezen. Ko bi mogel, bi zavrtel čas nazaj in nikoli šel od tebe, moja draga, moje življenje, moje srce, moja – domovina.

Tvoj

Prjave

Prof. Novak predpostavlja pri nemščini: »Recimo, da je bazen postavljen v živalskem vrtu.

Kako boste rekli?»

Dijaki: »In dem ZOO.«

Dijak: »In dem Kindergarten.«

Prof. Lajevce: »Išče se Uršo Plut.«

Dijakinja: »A je to punca ali »tip«?»

Prof. Emeršič: »Veste, smo ravno »raffaellote« jedli. Pa ostanejo v ustih tiste palčke ... Tako da, če si bo mogel kdo kokos otresat z rokavov ...«

Pri slovenščini se dogovarjamo za uprizoritev nekaterih prizorov iz komedije Tartuffe. Žiga se javi za režiranje odlomka »Ubožček«.

Prof. Lajevce: »Žiga, si že našel igralce za svoj prizor?»

Žiga: »Ne, jaz sem tak ubožček!«

A short story: The life of an Apple village

[piše Eva Monika Starc]

High up in the clouds, there was once a small village called Jablana. Its citizens were all very round, clumsy, and in all different colours from red to green. They named themselves Apples.

Apples were fun-loving and good-natured beings, despite the fact that they lived in endless fear of giant fruit-loving beings, Humans. Humans were enormous, fast and they had these funny things – hands, which they used for picking apples, so they could eat them later. Humans' hunting season began in the late summer and lasted throughout all autumn every year. The apples were clueless about how to fight them and all they could do was lurk in the branches and climb all the way up to the treetop of their tree village, but that didn't really help much.

Apart from the Humans, the apples' biggest enemy was Rain. Although they didn't really understand how this army of cold watery drops worked, they had learned to predict the time of the combat. Usually it was when they began to see their enormous fluffy ships floating high up in the air

somewhere in the distance. They knew then that the raindrops would soon reveal themselves and start to torture them.

Tired of always being the victims, the apples decided to make a plan to fight back. They announced that all the apples have to participate in the meeting, but they forgot to mention that everyone should think of some ideas before it would take place, so when the discussion began, many of them just observed.

When the rainships started to show again, most of the apples were too insecure to follow the plan. They even stumbled with plan B, and in the end they all ended up falling from the tree down onto the hard ground. As much of a pity their destiny was, in the end there is only as much as an apple can do. But who knows what will happen the next season when the new generation comes.

(Zgodbica je nastala ob usvanju novega besedišča, ko so bili dijaki naprošeni, naj skušajo več novih besed uporabiti v kratki zgodbi poljubne tematike.)

dogodki

**3685000 vrtljajev koles,
dva kozarca arašidovega
masla in ena Slovenija**

[pišeta Jure Marc
in Luka Kovač]

Bil je maj, počitnice in padal je sneg. Miha, Anže, Jure in Luka, vsak s svojim skirojem, smo gazili po beli odeji proti Mariboru – cilju prvega dne, premočeni in opremljeni s plastičnimi rokavicami s Petrola. »Še dobro, da ne snežil!« je pribil Miha. V obupu smo se začeli krohotati bedni šali, ki nas je malo pogrela. Neizprosna narava nas je prisilila v strateški umik.

Nastopile so počitnice, tabori, potovanja, *ono, ovo*. Miha je pil brezalkoholni radiator, Luka je treniral bicepse v očetovi delavnici, Jure pa si je malo sončil ledja na plaži. Kljub diverziteti naših dejavnosti smo našli čas za ponovni poskus, bitko z naravo in s samim seboj.

In spet smo bili na Goričkem. Snega tokrat ni bilo. Bila je le cesta, mi in skiroji. Pojedli smo malo arašidovega masla in odrinili tla. Pot nas je vodila preko Mure. Prvi dan, prve težave. Luku so odpovedali ležaji in skoraj se ni mogel več peljati. Stvar smo uredili in prispeli v Maribor. Naslednji dan smo odšli proti Celju. Zakaj? Ker je to bilo takrat moderno. Zdaj so tudi Juretovi ležaji šli rakom žvižgat. K sreči smo našli avtomehanika, ki sicer takih ležajev ni imel, je pa poklical prijatelja, ki je poklical kolega, ki je vprašal soseda, ali jih ima slučajno on. Ta je rekel, da ne, je pa zato poklical prijateljevega sina, ki nam jih je dostavil. Tretjega dne smo se odpravili proti Ljubljani, na Trojanah se nam je pridružil še Juretov bratranec Gal, dijak idrijske gimnazije. Težav nismo več imeli. Hec! Lukov skiro

je razpadel na dva dela. Kot v pravljici smo našli inženirja Simona, ki je s svojimi sposobnostmi varjenja skiro zopet »popenotil«. Kot bi trenil, smo bili v Ljubljani, na Vrhniki, v Logatcu, Postojni. Na turistič-

ni kmetiji Hudičevce nas je toplo sprejela sošolka Klara. Pošteno so nas napitali in nam ponudili prenočišče. Bil je zadnji dan in čutili smo bližino cilja. Malo smo zavili tudi v Italijo. V Kopru smo si privoščili hoferski 100-odstotni rdečepomarančni sok. Še malo. Zavrteli smo znani Kreslinov komad in se zapeljali na Tartinijev trg v Piranu.

Intenzivne pevske vaje - Ankaran

[piše Kristina Krnc]

Joj, kar november je že! Maturantsko leto
pa res kar leti naokrog. Kaj vse se je že
dogodilo! Španija, Veržej, intenzivne pev...

Saj res! **INTENZIVNE**

PEVŠKE VAJE v Ankaranu!

Teh slik sploh ni bilo na
spletni strani. Kaj se
je že dogajalo...?

Yhmm

Fantje vadijo Polono ...

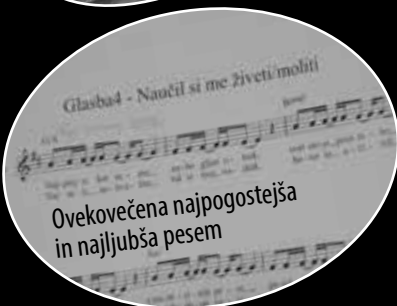

Jutranje zalimane molitve
(no, vsaj Kristina!)

Glasba4 - Naučil si me živeti/moliti

Ovekovečena najpogostejša
in najljubša pesem

... punce pa z Blažem
(da ne bo dežja)

Postrojeni in (skoraj) simetrični

Kdo je najbolj priden?

Končno odmor

Postrojeni in (skoraj) simetrični

Športne novičke

[piše Mija Vodenik]

EKIPNO PRVENSTVO SREDNJIH ŠOL V ATLETIKI

Jesensko ekipno prvenstvo srednjih šol v atletiki je letos potekalo v sredo, 28. 9. 2016, na atletskem stadionu Žak v Ljubljani. Gimnazija Želimlje je v boj za medalje poslala šest dijakov. Dijakinja drugega letnika, **Nika Pirc**, je v teku na 100 m med petinštiridesetimi prijavljenimi dekletki zasedla **18. mesto**. Pri dijakih se je teka na 100 m udeležil dijak četrtega letnika, **Matija Jesenko**. Z dobrim tekom v svoji skupini se mu je uspelo prebiti v finale, kjer je dosegel odlično **6. mesto**. **Jure Marc**, dijak 3. b, je tekmoval v skoku v daljino. V močni konkurenci triintridesetih srednješolcev je Gimnaziji Želimlje priskakal **16. mesto**. Teka na 1000 m sta se udeležila dva dijaka, in sicer tretješolec Jaka Čop in prvošolec Urh Ušeničnik. **Jaka Čop** je Gimnaziji Želimlje pritekel **13. mesto**, **Urh Ušeničnik** pa **23.** Na tokratnem atletskem prvenstvu je bil najuspešnejši maturant **Martin Pintar**, ki se je udeležil tekmovanja v teku na 2000 m. Z odličnim časom 6:05,79 je v močni konkurenci tridesetih srednješolcev sebi in naši gimnaziji pritekel **2. mesto**. Vsem udeležencem tekmovanja iskreno čestitamo!

PRVENSTVO LJUBLJANSKIH SREDNJIH ŠOL V BADMINTONU

13. oktobra 2016 je v dvorani Badmintonskega kluba BIT v Ljubljani potekalo prvenstvo srednjih šol za posameznike. Tekmovanja so se udeležili tudi dijaki Gimnazije Želimlje, in sicer Nika Šušteršič, Tadej Boncelj, Tilen Čuk in Jan Kosmač. Pri srednješolkah je v finalu igrala maturantka **Nika Šušteršič** in osvojila odlično **2. mesto**. Pri srednješolcih so se vsi maturantje uspeli prebiti naprej. Najboljši med njimi je bil **Tadej Boncelj**, ki je na koncu osvojil **3. mesto**. Vsem udeležencem turnirja iskreno čestitamo in si želimo nadaljnjih dobrih uspehov!

PRVENSTVO LJUBLJANE V KROSU ZA SREDNJE ŠOLE

V sredo, 19. septembra 2016, je v parku Tivoli v Ljubljani potekalo prvenstvo v krosu za srednje šole. Gimnazijo Želimlje sta zastopali sestri Košir, ki sta se pomerili v dveh različnih kategorijah. Mlajša, **Pavlina Košir**, je tekmovala v kategoriji letnik 2001 in mlajše. Med sedemintridesetimi prijavljenimi dekleti je osvojila **7. mesto**. **Zala Košir** je tekla v kategoriji letnik 1998 in Gimnaziji Želimlje pritekla **5. mesto**. Tekmovanja sta se udeležila tudi dva dijaka, maturanta Matija Jesenko in Martin Pintar. V svoji kategoriji, letnik 1998, sta bila zelo uspešna, in sicer sta Gimnaziji Želimlje priborila dve medalji. **Matija Jesenko** je v hudi konkurenci starejših srednješolcev dosegel odlično **3. mesto**, medtem ko je Martin Pintar s svojim vsakodnevnim treningom Gimnaziji Želimlje pritekel zavidljivo **2. mesto**. Našim dijakom iskreno čestitamo!

Kemijski konec tedna

*[pišeta Franci Dolenšek
in Luka Kovač]*

Tudi letos je potekal kemijski konec tedna. Kemijske poskuse smo pod vodstvom Nataše Svetina, Barbare Vencelj in Helene Caserman izvajali 30. septembra in 1. oktobra.

Vse se je začelo v petek, ko smo po pouku odšli v Ljubljano na Fakulteto za kemijo in kemijsko tehnologijo. Tam smo najprej prisluhnili razlagi gospoda Krištofa Kranjca in pojasnilom gospe Irene Povalej o parni destilaciji nageljnovih žbic. Sestavili smo aparaturo za parno destilacijo in pridobili eterično olje iz zmletih klinčkov, evgenol. Vrnili smo se v Želimlje in pred večerjo naredili

še sladoled s pomočjo tekočega dušika. Sledil je večerni program z zabavnimi poskusi. Iz silikona smo naredili žogice *skokice*. Dan, ki se je že krepko prevesil v noč, smo zaključili, kot se spodobi – z gorečimi rokami.

V soboto je k nam prišel absolvent stomatologije Aljaž Golež, ki nam je razložil delovanje pufrov v

našem telesu. To je bil teoretični uvod v vajo na to temo. Na koncu smo laboratorij pospravili in z nekaj več kemijskega znanja odšli domov.

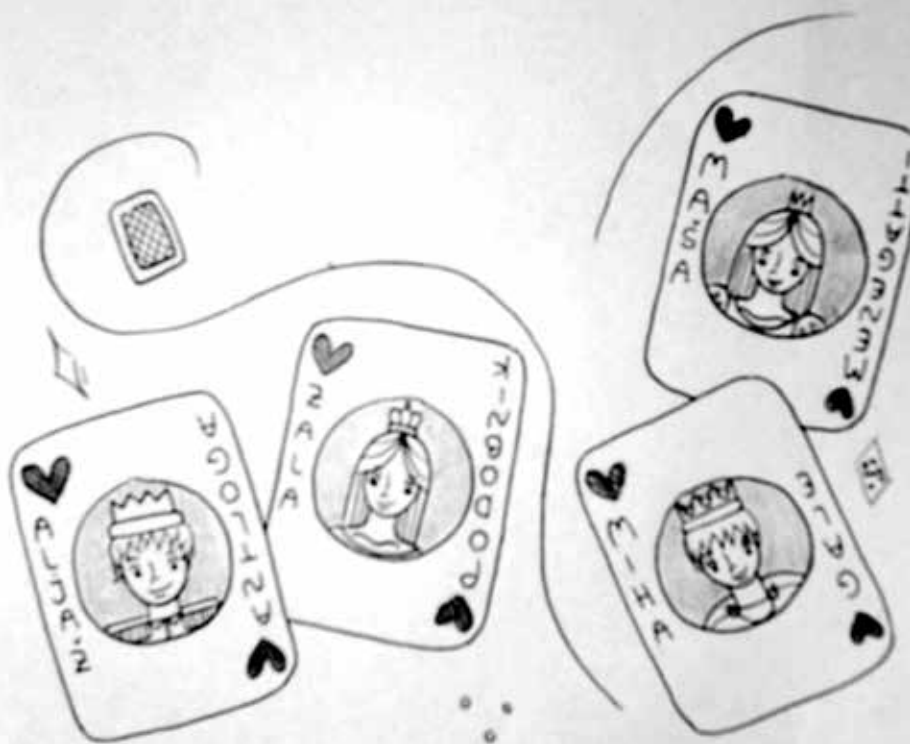
PARČKO graf

Če nimaš sreče v kartah, jo imaš zagotovo v ljubezni.

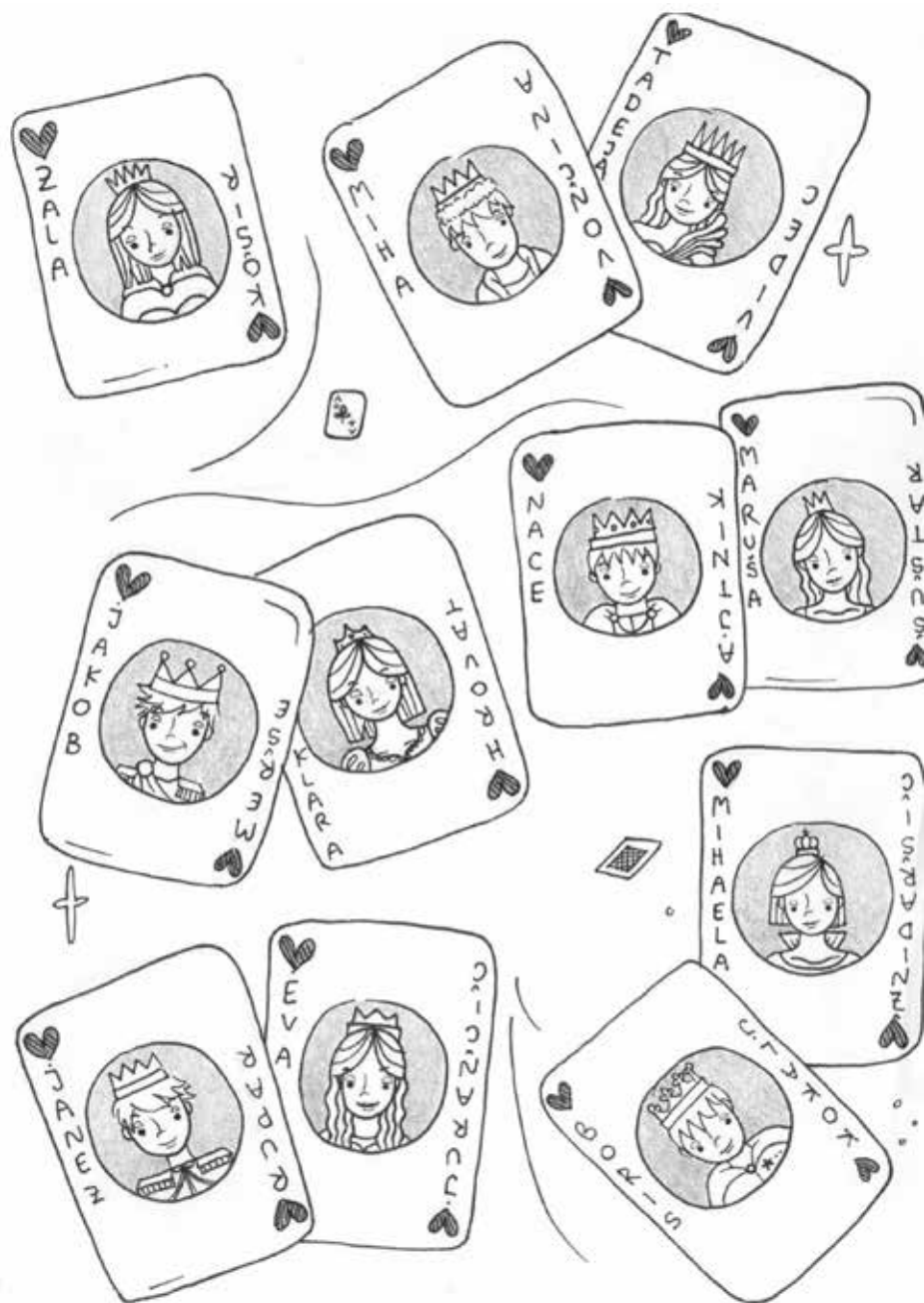
Ne, črtaj to!

Lahko imaš oboje.

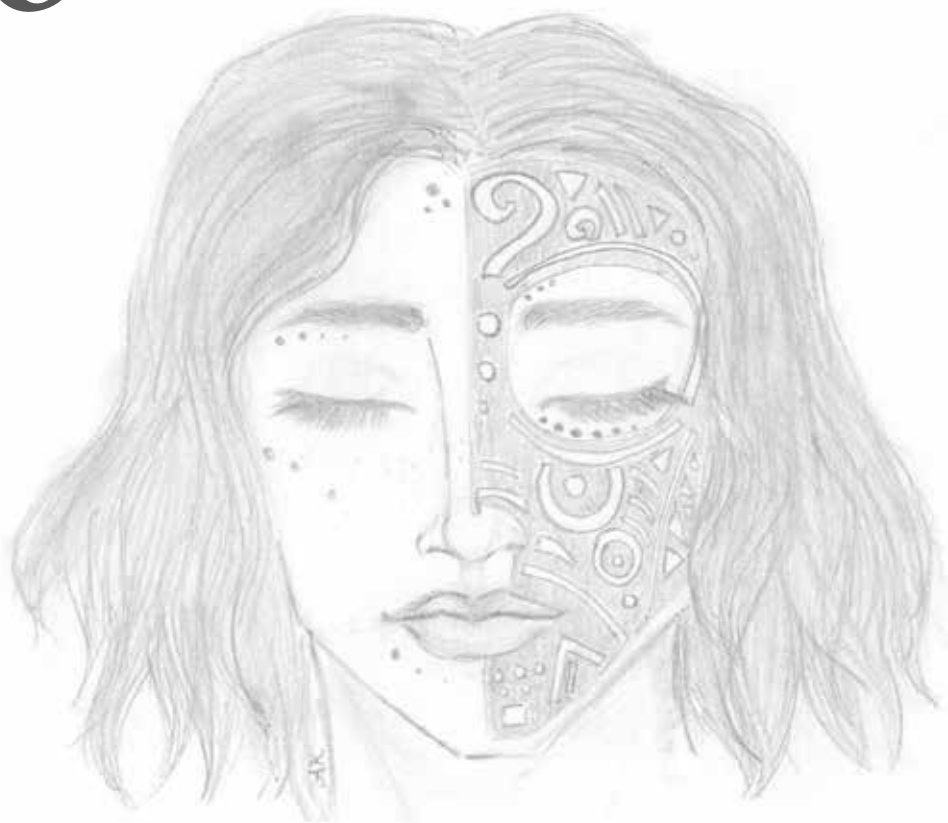
Želimeljski hodniki so se namreč napolnili s srčevimi damami in kralji.

poezija

$$3 \times 10 = 30$$

10 zapovedi

€

Kaj storimo?

$$a^2 + b^2 = c^2$$

Determinanta, nedoločljivo?

Vse je kvadrat!

$$a = a, \alpha = \alpha = 90^\circ$$

Smisel/nesmisel?

Slepota!

Mirna duša, kri prelita.

$$v = \frac{s}{t} \Rightarrow t = \frac{s}{v}$$

Kje je t ? Vse je prehitro ...

$$v = \max; \alpha = \omega = 90^\circ$$

Mimohod resnice, kaplja usmiljenja.

$$x = 90^\circ = 100^\circ \Rightarrow x \in \{\}$$

$$\Sigma = \infty, x > \text{človek}$$

Kaj razumemo?

Človek = vesolje?

Človek > vesolje?

$$\text{Vesolje} = \infty.$$

Božomir Mavre

Magija števil,

18965231 – naključje?

Kje je, če ne tu?

Kaj si mislim?

On je nor,

jaz sem nor ...

Vsi nori! Od A do Ž.

Vse nori v propad,

Vsi v luknjo ∞ ...

Požira nas čas.

Vse nesmisel, bedarija,

afne guncamo ...

Otrokom puščamo katastrofo!

Božomir Mavre

LUTKE SODOBNEGA ČASA

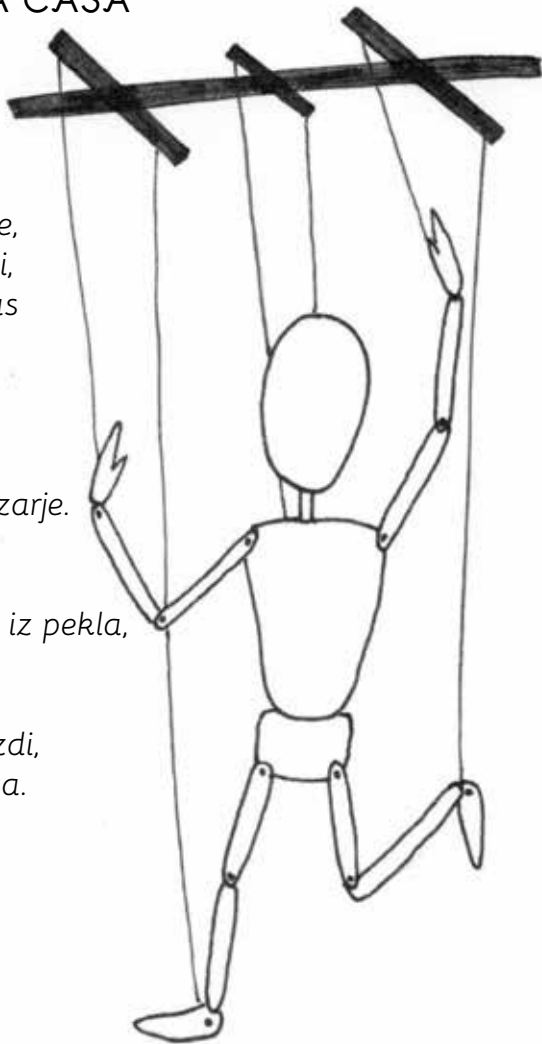
*Ukaz srca ničvreden,
mašine vodijo svet.
Denar izbira resnico,
kri opere laži.*

*Ni vode, ki dala bi življenje,
ni zraka, ki pustil bi dihati,
je le dim, smog, ki duši nas
v megli ujetosti.*

*Izgubljene vrednote,
pokvarjenosti ni konca,
ne vidi se obzorja krvave zarje.
Kje je rešitev?*

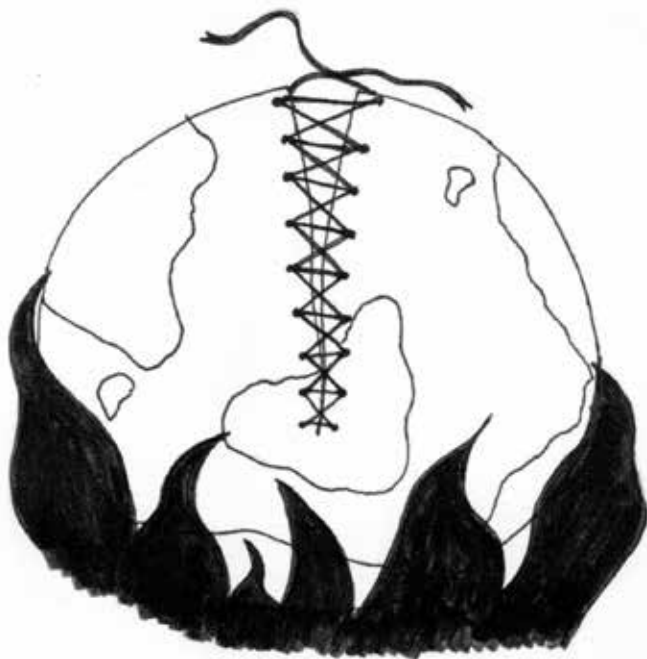
*Kaj nas osvobodi?
Robot nas vodi, ustvarjen iz pekla,
zasužnjil nas je,
jarmom laži podvrgel.
Zdaj plešemo, kot se mu zdi,
smo lutke sodobnega časa.*

Božomir Mavre

Simboli oblik,
ki jih človek ne razume,
smrt, ki kosi naokoli.
Svet, ki razpada,
poka po šivih,
ki zašili so jih rodovi.
Kamni, ki se drobijo,
veje pokajo, ko ogenj
žre, grize in liže življenje.
Smrt, norost, sivina, blato,
ki zaznamujejo generacije,
garancija neomejena.
Beda, ki to potrjuje,
priča na veke,
dokler ne ugasne sonce.

Božomir Mavre

SREČA

Sonce in piš vetra v laseh.
Nastavljanje dežnim kapljicam.
Poplesavanje pod vejami dreves.
Pisanje raznobarnih milnih mehurčkov.
Opazovanje puhastih oblakov.
Nežno ubiranje kitarskih strun.
Žgolenje ptic v grmovju.
Progasta muca, ki ti prečka pot.
Zvok svinčnika na papirju.
Svoboda ... in sreča ...

Katja Markelj

KO SI NA ROBU

*Ko si na robu,
se zaveš minljivosti.
Le en korak, le en premik,
pa bi bilo vse drugače.
Ko si na robu,
ne vidiš preprek,
le neskončne možnosti,
ki so le korak stran.
Ko si na robu,
te za hip ni več strah.
Zdi se ti kot rešitev,
pa veš, da ne smeš.
Ko si na robu, se zaveš bistva.
Ugotoviš, kako minljiv si,
kako blizu je smrt.*

Katja Markelj

MIDVA

Živega srebra si mi nasul v žile,
čutim: v krvi nosim kapljice pekoče,
tkivo iz drhtečih niti žive sile,
ki se trga in na dvojje hoče.

Vem za tvojo žejo. Vedno si izpil
zadnjo kapljico curka, ki čez usta pada,
vendar most med nama se ni zgradil,
kot da se med nama boči lok prepada.

Prsti, ki bi radi v blaženem trepetu
se sklenili v ognju in srebrni strasti,
bodo skoprneli. Sami so na svetu,
sami v hrepenenju, sami v črni strasti.

Najini telesi, ki bi radi vreli
združeni v naraslo reko ljubkovanja,
bosta kot jeseni roži oveneli
z ločenimi cilji skupnega iskanja.

Jaz bi rada večnost zadržala,
ti bi rad trenutek blažene sprostitev.
Ti v trenutek dvomiš, meni je ostala
vera v večnost hipa, v uro odrešitve.

Katja Markelj

OMAMA

*Bel oblak in jata ptic skož' modro mrežo pluje,
zdaj sonce zlato prek grešnih dni načrte kuje.*

*A ona, tiha in krhka, v senci osame se joče,
v dni, z rožami cvetov obdane, vrniti se hoče.*

*Pa ve,
da se misli brez jakega smisla vrté
in si želé ...
Za enega tistih sončnih dni prosé.*

T. K.

JESEN

*Jesen, ki me vabiš iz daljave!
S svojim krikom pisanim me opazuješ,
sivino krog srca mi zateguješ,
pred grešno me izbiri obvaruješ ...*

*Ko po tleh teh stopam tvojih,
rušim se v meglenih bojih.
In bojim se padcev svojih,
kot požig čebel v neskončnih rojih ...*

*Zdaj rotim te vsa izžeta,
naj svetlost, ki bila mi je odvzeta,
se povrne vsa prevzeta
od omame, ki se v dalji mi obeta ...*

T. K.

AMBROŽ IN MICKA

*Ambrož oskubil je kokoš
in vzel na rame velik koš.
Vanj kokoš je naložil
in se Micki oddolžil.*

*Kokoš ji je dal,
prav fletno z njo ravnal,
Dobila lupčka je,
postala fant sta in dekle.*

*Čez nekaj let pa se zgodi,
da vas k poroki vsa hiti.
Prinesli so Ambrožev koš,
pojedli novo so kokoš.*

Grlica

MARKO

*Marko je govoril same pametne stvari,
jaz pa videla le njegove sem oči.*

*Marko plesal je, igral,
meni dihati ni dal.*

*Marko smejal se je na glas,
jaz pa utišala sem glas,
ki mi tiho je dejal:
»Punca, fant vseč ti je postall«*

Grlica

IZKRIVLJENA PALICA V ROKI

*Še vedno te vidim.
Blediš, praznino krvaviš,
oblake neba kriviš.
Kriviš tudi meje,
kriviš iluzije,
ves si izkrivljen!*

Zakrknjena beljakovina

LA SERPIETE!

Ves čas si tu,
spet in spet prihajaš, me obdajaš.
Vedno prideš, nikoli ne greš.
Moje srce režeš, moja dušo ješ!

Počasi me tlačiš,
nesmiselne oblake slačiš,
osamljene duše novačiš.

Naravnost gabiš se mi!
Oduzna, grbava starka!
Ne prenesem te, pojdi stran!
Na stara leta te pokličem!
Takrat boš dobrodošla!

Ko vsi bodo šli, ti boš ostala.
Na poslednji postelji z mano boš spala.
Vedno dobrodošla, z rožami postlana.
Oh, osamljenost, vedno si mi vdana!

Tvoje ogledalo

pismo maturantke

PISMO ŽELIMELJSKI RODBINI

[piše Tajda Jerkič]

(V skrbi, da ta zapis ne postane nekakšen sramotilni spis bodoče profesorice humanističnih reči, se odrečem olepševanju dogodkov, ljudi, dejanj prvega študentskega prizora.)

Kraj dogajanja: razpeta med vsemi deli Ljubljane, posvojenega s strani študentov in z domotožjem po domačih krajih, stran od mesta

Čas dogajanja: vinotoka, leta Gospodovega 2016

T o d a j e č u d n o z a n i m i v o :

Po množini mesecev (bolj ali manj posvečenih dejanjem poletja) je hrana za um stopiti v fakulteto, prežeto z intelektualci! Ker nas je na slovenistiki za cel gang želimeljčanov, je toliko bolj domače. Biti dedič želimeljske zapuščine je zahtevno, saj vem, kaj smo lahko, do kakšnega sožitja lahko pride med sošolci, prijatelji ali ljudmi v najširšem smislu, po drugi strani pa je to milost. Še vedno pa se mi zdi to obdobje nekakšno logično nadaljevanje življenja, kot da je za nas postala pretesna znanost, ki smo jo gojili v gimnaziji. Stoži se mi sicer bolj po občutkih domačnosti v domu. Kjer si imel kolege na vse štiri strani neba oddaljene le kakšen meter ali dva in si jim zaupal svoje težave ob čaju. Tu je za to preprosto reč potrebno veliko več prilagajanja in truda.

Včasih je pomanjkanje zanimivosti nujno potrebno, saj bi potem izgubili občutek za dobro. Občutki so mešani. Tudi ljudje so. Na primer tisti, ki se začnejo oglašati takrat, ko se pro-

fesor odloči deliti pluse. Načeloma jih ne maramo, včasih pa naredimo izjemo. Jedača in pijača sta v študentskem prostoru relativni. Če imaš dovolj dušne hrane profesorjev, najbrž ni ti nisi lačen. Velikokrat ostanemo lačni, to se ve. Zato odidem v dvojini – jest živež. Take trenutke naravnost obožujem! Blagor študentom, zakaj študentske bone bodo imeli. Tako nekako.

Torej bolj ali manj brez novčičev iz dneva v dan postajam bogatejša za nova poznanstva, obzorja študija, hranjenja brez doplačila, ljubljanske ulice in ostale tridimenzionalnosti, druženja na pevskih vajah, orkestru ...

Z vami bi podelila še nove definicije s r e č e, sreče po ljubljansko:

Srečati znane duše in z njimi pokramljati ter se raziti z vedenjem, da se z nekom ceniš vzajemno.

Brati učbenik Nova pisarija in izpisovati neznane besede ter raziskati njihov pomen. Dodajam: jih naslednji dan slišati na predavanju in jih razumeti.

Iti na sončen dan s prijatelji do rimskega obzidja in opazovati jesensko metamorfozo.

Pasti s kolesom, pridobiti estetske rane na kolenu. Še boljše pa je, ko te očividec vpraša, ali si v redu – vera v človeštvo obnovljena!

Človečanski ideali so se mi pomaknili v prej nepričakovano, preprostejšo smer. Biti človek z drugimi, govoriti o rečeh, ki se nas neposredno tičejo. Izbirati, dvomiti, vprašati, izreči naglas, izražati se so glagoli, ki sem jih v tem času začela oboževati. Kolesariti, peti, objeti, jesti pa so dobra rutina dneva.

Če sem v vas prebudila kanček zmedenosti, ste torej zelo sočutni z menoj.

Na nova spoznanja!

dogajanje v DJB

DJB V OKTOBRU

Marjetka, kaj nam boš
skuhala?

Fantje preizkušajo nov recept

Malgaški gibi?

»Boš poskusila?«

Grafič party

Kaj boš izbral: kavč ali gozdarje?

Eno jabolko na dan
odžene zdravnika stran

Sestrška opora

Jesenski turnir v nogometu

Športna reporterja

Brezhiben udarec

Frizerski salon v četrti VS

Bogata letina jabolk in dijakov

»Pa se spoznajmo!«

Je igra katancev boljša
od taroka?

Kje je pa žoga?

Pr'jave

Prof. P. Šlajpah: »Med Zemljo in Luno je neka privlačna sila. Tudi med nami v razredu je. Dobro, med nami je v sredi še kakšna odbojna, pa vseeno!«

Prof. P. Šlajpah: »Tudi jaz, kot vsi, delujem na Zemljo z neko silo, ne povem pa, s kolikšno!«

Med uro kemije hočejo dijaki kartati. Prof. Svetina: »Ciril, Bine, Izidor in Marija, karte so med uro prepovedane. Fantje, punce, med kemijo so prepovedane samo tri stvari: telefoni, kartanje in skok skozi okno!« Prof. Svetina: »Liza, pridi rešit ta primer na tablo!« Se pohvali: »Danes sem pa dobra v imenih!«

Razred: »Lize ni!« (Bila je namreč na pevskih vajah v Ankaranu.)

Prof. Lajevec: »A kdo ve, kdo je izumil glagolico? Sv. ...«

Luka: »Glagol.«

poklicni maraton

[piše Špela Potočnik]

Tudi letos sem se kljub lanskoletni odločitvi, da poklicnega maratona v šolskem letu 2016/17 ne bo, vseeno spoprijela z organizacijsko zahtevno nalogo, da povabim naše bivše dijake, sedaj študente, da predstavijo raznovrstne študijske smeri.

Po treh dneh intenzivnega tekanja po hodnikih, lahko rečem, da je vredno.

Zakaj?

- Ker vidim, kako se naši bivši dijaki pogumno spopadajo z radostmi in pastmi študentskega življenja. Zgodijo se zanimive transformacije iz prej (ne)samozavestnih dijakov, ki mogoče še

Alenka Katrašnik, biotehnologija

Ana Dolšak, farmacija

ne vedo čisto točno kaj bi radi delali v življenju, postanejo odrasli, ki z žarom pripovedujejo kako neizmerno ljubijo študij, za katerega so se odločili.

- Poklicni maraton ima zelo velik vpliv na vse dijake- na tiste, ki se ga udeležijo in na tiste, ki ugotovijo, da so že odločeni. Najdejo pa se tudi nekateri, ki pridejo do spoznanja, da jih čaka še dolga pot odločanja, spet drugi pa ugotovijo, da pogrešajo nekatere smeri in tako prvič izustijo kaj jih resnično zanima.

Tako je v letošnjem šolskem letu prišlo do tega, da se bo poklicna maratonskost odmevala še nekaj časa v dijaških glavah.

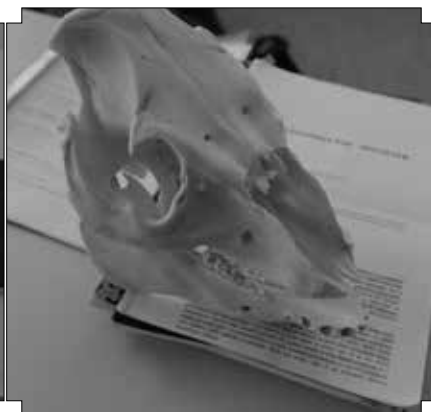
Teja Kebe, zdravstvena nega

Matic Bartol, mikrobiologija

Monika Zaviršek, španščina

Zala Tolar, veterina